

EXEGEZĂ BIBLICĂ

Noțiuni introductive

Noi credem că fiecare credincios are dreptul și responsabilitatea de a studia și interpreta Scriptura (In. 5.39), fără restricții impuse de tradiții sau hotărâri bisericești. Practic, ori de câte ori citim un text biblic și încercăm să-i aflăm înțelesul, facem exegeză. Totuși, libertatea noastră de a determina sensul unui pasaj biblic este limitată de câțiva factori ce țin de faptul că Biblia este o carte divino-umană.

În calitate de carte divină:

- Biblia este o carte sfântă, inspirată de Duhul (2 Tim. 3.16); din acest motiv, noi nu o putem trata ca pe o oarecare carte de literatură.
- Biblia conține adevăruri duhovnicești profunde, care trebuie judecate duhovnicește (1 Cor. 2.14); fără pietate și ungera Duhului Sfânt, noi nu o vom putea înțelege corect.
- Biblia constituie autoritatea finală în materie de credință și viață creștină; ea conține convingeri, nu opinii, și nu ne permite să atribuim scriitorilor ei propriile noastre idei.

În calitate de carte umană:

- Biblia a fost scrisă într-un limbaj omenesc, conform gramaticii respective, cu intenția de a fi înțeleasă de oameni. Pentru o înțelegere corectă, trebuie să cunoaștem regulile și principiile de interpretare obiectivă a textului biblic.
- Cărțile Bibliei, la originea lor, nu ne-au fost adresate direct nouă, celor de astăzi; întrucât noi (ca „a treia parte”) nu am trăit vremurile și evenimentele istorice trăite de destinatarii originali, trebuie să apelăm la diferite surse de informare (introducere biblică, comentarii biblice, enciclopedii, dicționare biblice etc.).
- Biblia nu a fost scrisă în limba noastră; dacă nu cunoaștem limbile originale (aramaica, ebraica și greaca), ori de câte ori nu înțelegem sensul unei afirmații trebuie să apelăm la alte traduceri.

Termeni și definiție

Substantivul „exegeză” este transliterarea termenului grecesc *exegesis*, care înseamnă „narațiune” sau „explicare”. Termenul nu apare în Noul Testament, ci doar în Septuaginta, o singură dată.

- Verbul „a exegeta” derivă din *exegeomai*, care înseamnă „a conduce afară din” ceva complex. Acest verb apare de câteva ori în Noul Testament, cu sensul de „a explica”, „a interpreta”.
- În DEX, „exegeză” înseamnă „interpretare, comentare, explicare istorică și filologică a unui text literar, religios, juridic”.

Ca disciplină teologică, exegeza este știința interpretării corecte a Cuvântului lui Dumnezeu înregistrat în Biblie. Iată câteva definiții:

- „Descoperirea a ceea ce textul înseamnă în sine însuși, adică intenția originală a scriitorului, și înțelesul pe care pasajul l-ar fi avut pentru cititorul inițial” (R.T. France).

- „Determinarea înțelesului textului biblic în contextul lui literar și istoric” (Roy B. Zuck).

Obiectul exegezei

Orice studiu biblic necesită 3 pași obligatorii: observare, interpretare și aplicare. Exegeza se implică în primii doi pași.

Procesul exegetic presupune o analiză complexă a textului din punct de vedere filologic, gramatical, istoric etc. El analizează, pe rând și specific, patru elemente cheie:

- 1) autorul
- 2) cititorul
- 3) textul
- 4) contextul

Toate acestea concură la înțelegerea mesajului pe care scriitorul biblic a intenționat să-l comunice cititorului primar. Munca unui exeget nu constă în a consulta și sintetiza diferite idei extrase din mai multe comentarii biblice. Exegeza cere efortul de a ne apropia de text fără idei preconcepute, cu scopul de a-l supune unui proces de observare și interpretare, în baza unor principii și legi oferite de hermeneutică.

Spre deosebire de *apologetică*, exegeza biblică este o interpretare absolut nedefensivă. Ea nu are nimic de apărut și nimic de impus. Exegetul nu susține nimic de la bun început, ci se implică în argumentare fără preconcepții, doar cu explicații logice, plauzibile.

Distincția dintre exegeză și hermeneutică

Hermeneutica (din gr. *hermēneuō = a interpreta*) este știința și arta interpretării textelor biblice. Unii cercetători biblici susțin că exegeza nu se deosebește de hermeneutică, întrucât ambele se concentrează asupra textului, pentru a-i descoperi înțelesul original (ce spune și ce înseamnă ceea ce spune). Alții consideră că hermeneutica se ocupă doar de principiile și regulile de interpretare, ca instrumente de care are nevoie exegetul pentru a descoperi sensul unui text biblic. Totuși, cei mai mulți sunt de părere că exegeza se deosebește de hermeneutică, astfel:

EXEGEZA	HERMENEUTICA
caută înțelesul inițial al unui text biblic, așa cum a fost gândit de scriitorul lui și cum a fost înțeles de primii cititori	stabilește semnificația textului biblic pentru cititorii de astăzi
practica, care descoperă sensul intenționat de autor, pe baza unor proceduri hermeneutice	teoria care ghidează exegeza, oferindu-i principiile generale și speciale de interpretare
lămurește <i>ce a însemnat textul atunci, acolo, pentru ei</i>	stabilește <i>ce înseamnă textul acum, aici, pentru noi</i>
Lumea de atunci	Lumea de acum

Luată împreună, exegeza și hermeneutica făuresc o punte peste prăpastia istorică și culturală dintre lumea de atunci și cea de acum, oferindu-ne o interpretare a textului cât mai puțin afectată de evoluția istorică.

Locul exegezei în cadrul unui studiu biblic

**Ceea ce a însemnat textul
atunci, acolo, pentru ei**

**Ceea ce înseamnă textul
acum, aici, pentru noi**

LEGE: textul nu poate însemna pentru mine ceea ce n-a însemnat niciodată pentru ei

O reprezentare grafică a raportului dintre exegeză, hermeneutică și omiletică:

Idei actualizate

Revelație

Principii de
interpretare

Idei
exegetice

Idee omiletică

Inspirație

Predică

Imaginea de mai jos este o altă încercare de a sugera distincția dintre exegeză (nivelul de jos) și hermeneutică (nivelul superior).

**Herme-
neutica**

**acum, aici
pentru noi
atunci, acolo**

Exegeza

**atunci, acolo
pentru ei**

Metode de lucru în exegeză

În procesul exegetic, există trei metode de lucru, care corespund cu cele trei nivele de exegeză:

1. *Metoda textului-dovadă*: folosită de cei mai mulți cititori fideli, fundamentalisti, care admit din start inspirația verbală plenară a Bibliei și preferă o anume traducere. Metoda se limitează la simpla comparare amatoricească, necontextualizată și neinformată a textelor biblice.
2. *Metoda istorico-gramaticală*: preferată de exegeții conservatori cu pregătire teologică, care cred în inspirația Bibliei, dar recurg la o analiză textuală mai critică, informată și contextualizată. Această metodă, pe care ne-o însușim și noi, ține cont de aspectele semnificative legate de textul original, de istoria lui, precum și de diferite traduceri.
3. *Metoda istorico-critică*: promovată de teologii liberali, pentru care Biblia nu este Cuvântul lui Dumnezeu, ci doar un text religios vechi, la fel ca textele sacre ale celorlalte religii. Metoda impune rațiunea în cercetarea și interpretarea științifică a Scripturii, în spirit critic, negativist și arogant. Chiar dacă se remarcă prin anumite aspecte tehnice, această metodă s-a dovedit distructivă, favorizând apariția ateismului. Din acest ultim motiv noi o respingem.

Metoda istorico-gramaticală

Întrucât în cursul nostru de exegeză vom aplica această metodă, ne propunem să o prezentăm mai detaliat.

- Scopul metodei este de a determina sensul cerut de legile gramaticii și de faptele istorice.
 - Sensul gramatical presupune că propozițiile, frazele și clauzele textului au un înțeles literal, obișnuit, simplu, direct, clar.
 - Faptele istorice au un înțeles dedus din cercetarea atentă a timpului și a circumstanțelor în care a scris autorul. Sensul cuvintelor autorului și al narațiunii trebuie să fie în acord cu uzajul vremii și cu contextul istoric.
- Principiul fundamental al acestei metode: cuvintele și propozițiile pot avea un singur înțeles în una și aceeași afirmație.

Interpretarea gramaticală recurge la câteva proceduri pentru a determina sensul unui cuvânt sau al unei propoziții:

1) *Pentru a determina sensul unui cuvânt:*

- analizează etimologia cuvântului (sensul original, alte sensuri derivate)
- descoperă uzajul biblic al cuvântului (în aceeași carte biblică; în alte cărți ale aceluiași scriitor biblic; în toate cărțile Bibliei)
- descoperă cuvintele sinonime și antonime
- analizează contextul (imediat, al unui paragraf, al cărții, al pasajelor paralele, al întregii Biblii)
- alege sensul care se potrivește cel mai bine în pasajul analizat

2) *Pentru a determina sensul unei propoziții:*

- analizează propoziția și elementele ei (notează părțile de vorbire, felul propoziției, eventualele clauze, ordinea cuvintelor etc.)
- descoperă sensul fiecărui cuvânt cheie (conform procedurii de mai sus) și contribuția lui în înțelesul propoziției
- observă influența fiecărei părți de propoziție în cadrul afirmației ca întreg

EXEGEZA UNEI EPISTOLE

Forma standard a unei epistole

În antichitate, epistola era o formă literară obișnuită, destinată publicului, care trebuia să respecte o anumită formă standard ce includea șase părți:

1. numele autorului (ex. Pavel ... și fratele Sosten, 1 Cor. 1.1)
2. numele destinatarului (ex. Biserica Lui Dumnezeu care este în din Corint, 1 Cor. 1.2)
3. salutul apostolic (ex. „Har și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Isus Hristos!”, 1 Cor. 1.3)
4. dorința sau mulțumirea (ex. „Mulțumesc Dumnezeului meu totdeauna, cu privire la voi...”, 1 Cor. 1.4)
5. cuprinsul epistolei
6. salutul final și formula de încheiere (ex. „Harul Domnului nostru Isus Hristos să fie cu voi...”, 1 Cor. 16.23,24)

Epistolele Noului Testament sunt scrieri ocazionale. Ele nu sunt tratate teologice în sine, ci teologie pusă în slujba unei nevoi. Epistolele s-au născut din nevoia de a soluționa anumite probleme sau a răspunde la anumite întrebări puse de destinatari. Dificultatea înțelegerii acestor scrieri este sporită de faptul că ele nu prezintă problemele sau întrebările destinatarilor, ci doar răspunsul autorului.

Pașii principali în studiul biblic pe o epistolă

Studiul biblic pe o epistolă cere trei pași interdisciplinari:

- Pasul 1. Introducere: Care a fost motivul pentru care autorul a scris epistola?
- Pasul 2. Exegeză: Ce a însemnat pasajul atunci, acolo, pentru ei?
- Pasul 3. Hermeneutică: Ce înseamnă pasajul acum, aici, pentru noi?

În cursul de față, ne propunem să facem o exegeză pe pasajul 1 Cor. 12-14. Totuși, procesul exegetic (pasul 2) cere mai întâi o abordare a contextului istoric și literar al scrierii (pasul 1, care ține de disciplina cunoscută sub numele de „Introducere în Noul Testament”). Apoi, pentru a beneficia de rezultatele muncii de exegeză, studiul trebuie să continue cu o analiză hermeneutică (pasul 3).

Procedura generală privind studierea unei epistole poate fi ilustrată astfel:

= UNITATEA DE REFERINȚĂ

CONTEXT ISTORIC	PE PARAGRAFE	- învăț. centrală
- autor	- recapitularea întregului	- scopul
- destinatar	- încadrarea paragrafului	- titlul
SCOPUL CĂRȚII	- învățătura centrală	- schița
TEMELE CĂRȚII	- afirmația de scop	- versete de
PARAGRAFAREA	- principiu/aplicație	memorat
(unitatea de referință)		

EXEGEZĂ PE 1 CORINTENI

CAP. 12-14

CONTEXTUL ISTORIC

A. Orașul Corint:

Corintul vechi:

- Era situat între porturile Lechaeum și Chencrea (Fapte 18.18; Rom. 16.1,2), la intersecția căilor comerciale E-V și N-S; punct de întâlnire dintre culturile din Est și din Vest.
- Important centru cultural din lumea greco-romană, care găzduia Jocurile Istmice bianuale, fondate în anul 581 î.Chr., la templul lui Poseidon. Aceste jocuri concureau ca importanță și dimensiuni cu Jocurile Olimpice din Atena, care se țineau din patru în patru ani. Câștigătorii Jocurilor Istmice primeau o cunună împletită din țelină sălbatică uscată, la care face aluzie Pavel (1 Cor. 9.25).
- Oraș prosper, bogat, cu sol fertil, renumit prin viticultură.
- Vechiul Corint a fost distrus în 146 î.Ch. de către generalul roman Lucius Mummius, din cauza revoltei corintenilor împotriva Romei. Populația greacă a fost dispersată și transformată în sclavi.

Corintul din vremea lui Pavel:

- Datorită importanței sale strategice și economice, Corintul a fost rezidit după un secol, de către Iulius Cezar, și transformat în colonie romană ce servea de refugiu pentru militarii în rezervă. Militarii romani treceau în rezervă după o perioadă activă de 20 de ani.
- În anul 27 î.Chr. devine capitala provinciei romane Ahaia, iar în anul 15 d.Chr. devine provincie imperială; pe vremea lui Pavel era guvernată de un proconsul (Fapte 18.12). În interpretarea epistolelor către Corinteni, trebuie ținut cont de existența contextului cultural roman, în detrimentul celui grecesc.
- Acropola din Corint, situată la 575 m înălțime, găzduia templul zeiței Afrodita, în care slujeau 1.000 de sclave prostituate (cf. Strabo, Plutarch), care aduceau un venit pentru templu. Din acest motiv, Aristophanes (450-385 î.Chr.) a formulat termenul „a corinteniza”, cu sensul de a trăi o viață imorală.
- În centrul orașului Corint, în care locuiau circa 500.000-700.000 locuitori (dintre care două treimi sclavi), se afla agora, unde se vindea carnea oferită idolilor (1 Cor. 10.25).
- Populația era alcătuită din romani, evrei, greci, sirieni, asiatici, egipteni etc.
- Arheologii au descoperit o inscripție cu numele lui Erast, probabil personajul din N.T. (Fapte 19.23; Rom. 16.23; 2 Tim. 4.20), precum și una cu „sinagoga evreilor” amintită în Fapte 18.4.

B. Biserica din Corint

Fondarea și componența bisericii

1. Biserica din Corint a fost fondată de Pavel (Fapte 18.1-18):

- În timpul celei de-a doua călătorii misionare (prin anii 50-51 d.Chr.), Pavel vine în Corint singur (Sila și Timotei rămân în Macedonia, Fapte 18.5).
- Este găzduit de Aquila și de soția sa, Priscila (1 Cor. 16.19), evrei expulzați din Roma prin decretul împotriva evreilor dat de Claudiu în anul 49 d.Hr. (Fapte 18.2).
- Biserica a avut un început timid, în sinagogă. În ciuda discursurilor, Pavel a continuat lucrarea în casa lui Iust, timp de un an și jumătate (Fapte 18.9-19; 1 Cor. 2.3).

2. Biserica din Corint avea o componență inter-etnică:

- un grup de evrei din sinagogă (Fapte 18.4)
- un grup de romani, unii chiar din elita socială (Rom. 16.21-23: Luciu, Tertiu, Gaiu, Erast, Quart; 1 Cor. 16.17: Fortunat, Ahaic)
- un grup de intelectuali greci, care cunoșteau tradiția și filosofia elină
- o majoritate de oameni simpli, săraci, sclavi (1 Cor. 6.26)

Situația ulterioară

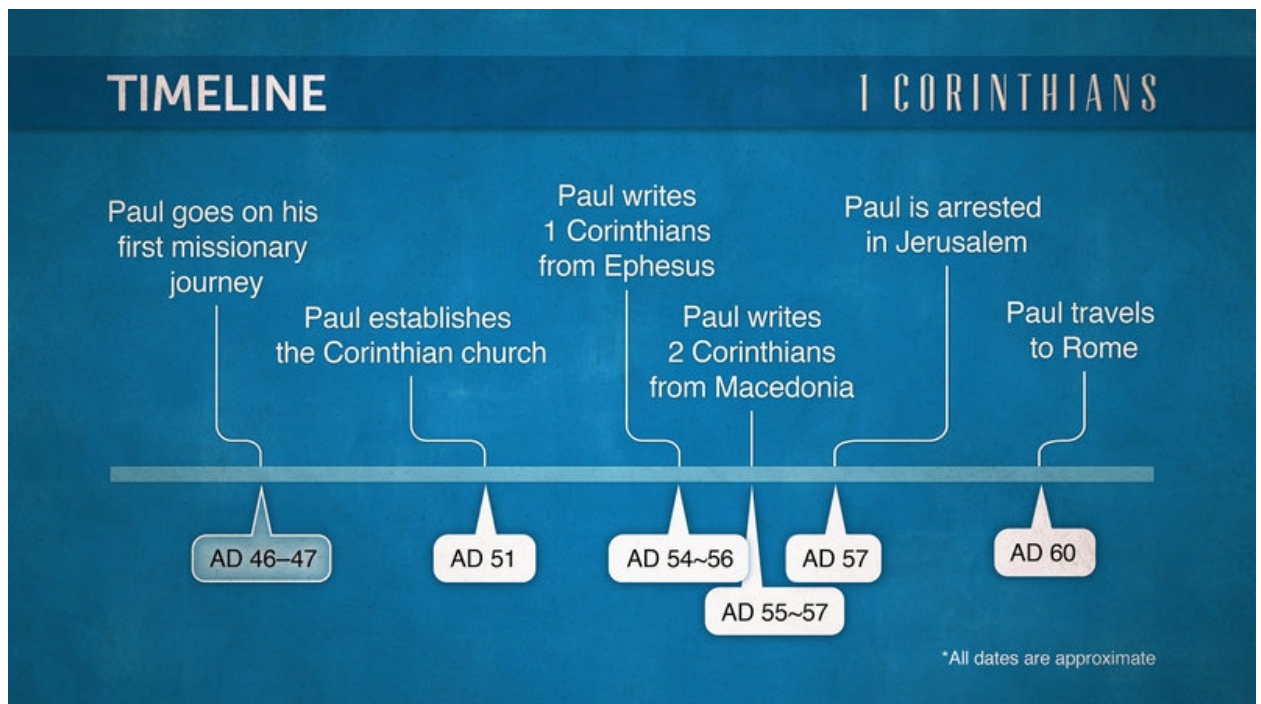
1. Biserica din Corint a menținut o bună relație cu Apolo (Fapte 18.23-19.1):

- era un iudeu din Alexandria, orator înfocat, care dovedea iudeilor că „Isus este Hristosul”
- a continuat cu succes lucrarea începută de Pavel (1 Cor. 3.6,8)
- o fracțiune din biserică l-a preferat mai mult decât pe Pavel (1 Cor. 3.4)

2. Biserica din Corint a menținut o relație neîntreruptă cu Pavel, prin intermediul a trei vizite apostolice și a patru epistole:

- Vizita 1: la fondarea bisericii (Fapte 18)
- Epistola 1: menționată în 1 Cor. 5.9; dispărută

- Știri de la ai Cloei (1.11) și o scrisoare trimisă de corinteni prin Stefana, Fortunat și Ahaic (1 Cor. 16.17)
- Epistola 2: cunoscută ca *1 Corinteni*; răspunde la scrisoarea lor (1 Cor. 7.1)
- Vizita lui Timotei trimis de Pavel (1 Cor. 4.17; 16.10,11)
- Vizita 2: o vizită „neplăcută” (2 Cor. 13.2; 2.1), întrerupându-și lucrarea din Efes
- Epistola 3: o epistolă „tristă”, probabil trimisă prin Tit care se întorcea prin Macedonia în Troa (2 Cor. 2.3,4,12-13; 7.6-8); dispărută
- Epistola 4: cunoscută ca *2 Corinteni*
- Vizita 3: după scrierea epistolei 2 Corinteni (2 Cor. 12.20-13.1)

Problemele bisericii

1. *Dezordine morală:*
 - dezbinări (dorință de întâietate, lideri preferați)
 - alterarea mesajului biblic cu înțelepciunea umană
 - adulter tolerat
 - litigii și conflicte judiciare
 - relații de familie nesănătoase
 - idolatrie
 - nesupunerea femeii

- neorânduiești la Cină
 - probleme legate de dărnicie
2. *Erori teologice:*
- privind darurile spirituale
 - privind doctrina învierii
3. *Relație nepotrivită cu Pavel:*
- îi contestă autoritatea apostolică
 - îi suspectează evanghelia inspirată

C. Epistola 1 Corinteni

1. *Particularități:*
- Este cea mai des citată epistolă paulină de către părinții bisericești, datorită importanței sale practice.
 - Ocupă prima poziție în lista epistolelor pauline din Canonul Muratorian (Roma, 200 d.Chr.)
 - Prezintă cea mai timpurie descriere a vieții unei biserici, incluzând închinarea publică.
2. *Ocazia scrierii:*
- Pavel află mai multe știri îngrijorătoare de la ai Cloei (1.11) și primește o scrisoare de la corinteni, cu întrebări la care cer un răspuns din partea apostolului (7.1)
3. *Data și locul:*
- Pavel scrie din Efes (1 Cor. 16.8), nu în timpul primei șederi de doi ani (Fapte 18.18-21), ci în timpul celei de-a doua șederi de trei ani (20.31).
 - Întrucât Galion devine proconsul al Ahaiei în 51 d.Hr. (în timp ce Pavel era în Corint), epistola a fost scrisă probabil prin anii 55-56 d.Hr. (adăugând timpul între plecarea lui Pavel din Corint și sosirea în Efes, Fapte 18.18-19.1).
4. *Scopul:*
- Prin scrisoarea sa, Pavel încearcă:
- să pună capăt păcatelor și dezordinei din biserică
 - să răspundă la întrebările puse de corinteni
 - să clarifice unele confuzii produse de o scrisoare anterioară (5.9-11)
 - să explice unele doctrine majore (ex. darurile spirituale, învierea)
5. *Autenticitatea:*
- În favoarea autenticității epistolei există numeroase dovezi interne (stil, limbaj, probleme și soluții) și externe (Clement, Ignatie, Policarp, Canonul Muratorian etc.). De fapt, autenticitatea ei nu a fost contestată serios niciodată.

PARAGRAFAREA

Titlul: Soluții pentru problemele din biserică

I. Introducere 1.1-9

- Salutări 1.1-3
- Mulțumiri 1.4-9

II. Principii fundamentale ale vieții creștine 1.1-10.33

A. Unitate spirituală în loc de dezbinare 1.10-4.21

1. Același Domn: Hristos, unul pentru toți 1.10-16
2. Același mesaj: Crucea, înțelepciunea lui Dumnezeu 1.17-2.9
3. Același Duh: revelație și înțelegere spirituală 2.10-16
4. Aceiași slujitori: lucrători împreună cu Dumnezeu 3.1-9
5. Aceeași lucrare: pe temelia Hristos 3.10-15
6. Același Dumnezeu: în Templul format din toți 3.16-23
7. Aceeași isprăvnicie: potrivit darului fiecăruia 4.1-7
8. Același părinte spiritual: Pavel, pildă și învățător 4.8-21

B. Puritate morală în loc de imoralitate 5.1-6.20

1. Rezolvarea imediată a unui caz de imoralitate 5.1-5
2. Eliminarea fermă a oricărui pericol de contaminare 5.6-8
3. Clarificarea oricărei greșeli de interpretare 5.9-13
4. Evitarea judecării publice a litigiilor dintre frați 6.1-11
5. Eradicarea totală a păcatului imoralității dintre credincioși 6.12-20

C. Acceptare benevolă în căsătorie sau în celibat 7.1-40

1. Împlinirea partenerului, o datorie a tuturor celor căsătoriți 7.1-6
2. Alternativa căsătoriei, o opțiune a unor celibatari neîmpliniți 7.7-9
3. Inițierea divorțului, o soluție a unor parteneri necredincioși 7.10-16
4. Acceptarea *status quo*-ului, o cerință cu oarecare oportunități 7.17-24
5. Evitarea căsătoriei, o variantă scutită de multe dificultăți 7.25-40

D. Limitarea libertății în loc de rănirea cugetului slab 8.1-10.33

1. Libertatea creștină, dependentă de cunoștința credinciosului 8.1-6
2. Limitarea libertății, din respect pentru cugetul celuilalt 8.7-13
3. Drepturile lucrătorului, aprobate de Biblie 9.1-14
4. Renunțarea la drepturi, pentru câștigul celorlalți 9.15-27
5. Evitarea pericolelor, victorie asupra ispitelor 10.1-13
6. Participarea la masa Domnului, evitarea oricărei idolatrii 10.14-22
7. Căutarea slavei Domnului și a folosului celuilalt 10.23-33

III. Reguli generale în închinarea publică 11.1-14.40

A. Respect reciproc și reverență în închinare 11.1-34

1. Acoperirea capului femeii la închinare 11.1-16
2. Comportarea corectă la Cina Domnului 11.17-34

B. Diversitate și ordine în folosirea darurilor spirituale 12.1-14.40

1. Identificarea corectă a lucrurilor Duhului 12.1-3
2. Prezentarea diversității darurilor Duhului 12.4-11
3. Analogia unității în diversitate a trupului 12.12-31
4. Exercițierea darurilor în dragoste 13.1-13
5. Evaluarea prorociei și a vorbirii în limbi 14.1-19
6. Exemplificarea superiorității prorociei 14.20-25
7. Instaurarea ordinii în închinarea publică 14.26-40

IV. Învățătura biblică despre înviere 15.1-58

1. Faptul istoric al învierii Domnului Isus 15.1-11
2. Semnificația teologică a învierii Domnului Isus 15.12-28
3. Argument logic privind învierea morților 15.29-34
4. Caracteristici ale trupurilor de înviere 15.50
5. Evenimentul învierii celor credincioși 15.51-58

V. Precizări finale 16.1-24

1. Planuri privind strângerea de ajutoare 16.1-12
2. Îndemnuri și salutări finale 16.13-24

Lista abrevierilor traducerilor Bibliei:

Acest curs prezintă patru traduceri în limba română (primele două preferate de evanghelici, celelalte, de ortodocși):

- VDC – Versiunea Dumitru Cornilescu
- NTR – Noua Traducere în Limba Română
- BOR – Versiunea Bisericii Ortodoxe Române
- BA – Versiunea Bartolomeu Anania

EXEGEZĂ

1 CORINTENI CAP. 12-14

Pregătirea cărții

Înainte de a începe exegeza propriu zisă a capitolelor 12-14 din 1 Corinteni, trebuie să depunem o muncă de pregătire a cărții din care face parte acest pasaj consacrat darurilor spirituale.

Pregătirea cărții constă în câteva acțiuni precise:

- Citiți cu atenție pasajul 12.1-14.40 într-o singură ședință.
- Identificați paragrafele.
- Comparați paragraful propriu cu alte paragrafuri (din diferite traduceri ale Bibliei, cărți de Introducere, comentarii etc.).

Paragraful nu este inspirat de Duhul Sfânt, ci este opera fiecărui traducător sau comentator al Bibliei. Chiar și așa, paragraful ne ajută să descoperim intenția autorului și să interpretăm corect pasajul.

Regulă: fiecare paragraf are o idee principală și numai una.

Exegeza pasajului

Pentru a exegeza acest pasaj, ne vom folosi de paragraful făcută de noi în acest scop (vezi **III.B**):

Diversitate și ordine în folosirea darurilor spirituale 12.1-14.40

1. Identificarea corectă a lucrurilor Duhului 12.1-3
2. Prezentarea diversității darurilor Duhului 12.4-11
3. Analogia unității în diversitate a trupului 12.12-31
4. Exercițiul darurilor în dragoste 13.1-13
5. Evaluarea prorociei și a vorbirii în limbi 14.1-19
6. Exemplificarea superiorității prorociei 14.20-25
7. Instaurarea ordinii în închinarea publică 14.26-40

După ce am divizat pasajul (cap. 12-14) în cele 7 paragrafe, trebuie să observăm contextul imediat, structura pasajului și problema de care se ocupă:

Contextul imediat:

Capitolele 11-14 pot fi luate ca o singură unitate literară, ideea de legătură fiind participarea credincioșilor în închinarea publică:

- 11.2-16: ținuta bărbatului și a femeii în închinarea publică
- 11.17-34: comportarea la Cina Domnului
- cap. 12-14: manifestarea darurilor în adunarea bisericii (14.19,23,26,28,33-35)

Pasajul nu are legătură cu capitolul 15, care dezvoltă o cu totul altă idee, și anume doctrina învierii.

Structura pasajului: A-B-A

- Cap. 12: o abordare generală a darurilor (A)
- Cap. 13: un interludiu teologic (B)
- Cap. 14: un răspuns specific la problemă (A)

Cele trei capitole sugerează trei teste privind modul de folosire în public a darurilor spirituale:

- Cap. 12: reflectă el unitatea christo-centrică?
- Cap. 13: dovedește el dragoste divină?
- Cap. 14: zidește el Trupul lui Christos?

Problema:

Pasajul analizează problema abuzului în folosirea publică a vorbirii în limbi, oferind corintenilor soluții inspirate. Acest aspect reiese din următoarele detalii:

- vorbirea în limbi este singurul dar care apare în toate listele (12.10; 12.28-29; 13.1; 14.6)
- acest dar conține listele din cap. 12 și le deschide pe cele din 13.1 și 14.6
- vorbirea în limbi ocupă mereu o poziție ultimă în liste, nu pentru că este darul „cel mai mic”, ci pentru că este „darul problemă” (14.16-19,23,28)

Perspectiva teologică a lui Pavel și perspectiva corintenilor:

Chiar dacă epistola nu menționează întrebările corintenilor adresate lui Pavel și nici motivele pentru care supraevaluau vorbirea în limbi, putem trage concluzia că perspectiva lor teologică era diferită de cea a lui Pavel.

1. Perspectiva corintenilor - a fi spiritual înseamnă:

- a prezenta interes pentru vorbirea în limbi îngerești (13.1)
- a abandona relațiile intime dintre soț și soție (7.1)
- a suspecta ideea de înviere în trup (cap. 15)

Pe lângă aceste idei care trădează înclinațiile lor spre „escatologia realizată”, corinteni aveau păreri împărțite despre darurile Duhului Sfânt. Aceasta reiese din accentul pus de Pavel pe nevoia de unitate (12.12-31) și de dragoste (cap.13) în folosirea charismelor.

2. Perspectiva lui Pavel – a fi spiritual înseamnă cu totul altceva:
 - a trăi acum în trup, bucurându-ne atât în slăbiciuni, cât și în putere (2.1-5; 4.9-13)
 - a gusta acum, dar nu încă pe deplin, din viața viitoare adusă de moartea și învierea lui Hristos (4.1-5; 7.29-31)
 - a trăi în unitate și în dragoste, urmărind zidirea bisericii prin folosirea darurilor duhovnicești (14.4,5,15-17; 40)
 - „acum” încă nu a venit „ce este desăvârșit” (13.8-13); „atunci” vom avea „trupuri duhovnicești” (15.44)

Observații:

- Pasajul analizat are caracter corectiv, nu doar informațional.
- Accentul cade pe nevoia de unitate (12.12-31) și de dragoste (cap. 13) în folosirea diversității darurilor spirituale.

1 Cor. 12.1-31

Acest capitol poate fi împărțit în trei paragrafe:

1. Identificarea corectă a lucrurilor Duhului 12.1-3
2. Prezentarea diversității darurilor Duhului 12.4-11
3. Analogia unității în diversitate a trupului 12.12-31

1. Identificarea corectă a lucrurilor Duhului 12.1-3

1. *În ce privește darurile duhovnicești, fraților, nu voiesc să fiți în necunoștință.*
2. *Când erați păgâni, știți că vă duceați la idolii cei muți, după cum erați călăuziți.*
3. *De aceea vă spun că nimeni, dacă vorbește prin Duhul lui Dumnezeu, nu zice: „Isus să fie anatema!” Și nimeni nu poate zice: „Isus este Domnul” decât prin Duhul Sfânt.*

(VDC)

1. *Cu privire la darurile duhovnicești, fraților, nu vreau să fiți în necunoștință.*
2. *Voi știți că, atunci când erați păgâni, erați ademeniți și conduși de idolii cei muți.*
3. *De aceea, vreau să înțelegeți că nimeni care vorbește prin Duhul lui Dumnezeu nu spune:*

„Isus să fie blestemat!” și, de asemenea, nimeni nu poate să spună: „Isus este Domn!” decât prin Duhul Sfânt. (NTR)

1. *Iar cât privește darurile duhovnicești nu vreau, fraților, să fiți în necunoștință.*
2. *Știți că, pe când erați păgâni, vă duceați la idolii cei muți, ca și cum erați mânați.*
3. *De aceea, vă fac cunoscut că precum nimeni, grăind în Duhul lui Dumnezeu, nu zice: Anatema fie Iisus! – tot așa nimeni nu poate să zică: Domn este Iisus, – decât în Duhul*

Sfânt. (BOR)

1. *Iar în ceea ce privește darurile duhovnicești, nu vreau, fraților, ca voi să fiți în necunoștință.*
2. *Voi știți că la vremea când erați păgâni vă duceați la idolii cei necuvântători ca și cum ați fi fost niște apucați.*
3. *De aceea vă fac cunoscut că nimeni grăind în Duhul lui Dumnezeu nu zice: Anatema fie Iisus! Și nimeni nu poate să zică: Domn este Iisus! Decât întru Duhul Sfânt. (BA)*

1. *Περὶ δὲ τῶν πνευματικῶν, ἀδελφοί, οὐ θέλω ὑμᾶς ἀγνοεῖν.*
2. *Οἴδατε ὅτι ὅτε ἔθνη ἦτε πρὸς τὰ εἰδῶλα τὰ ἄφωνα ὡς ἂν ἤγεσθε ἀπαγόμενοι.*
3. *διὸ γνωρίζω ὑμῖν ὅτι οὐδεὶς ἐν πνεύματι θεοῦ λαλῶν λέγει· Ἀνάθεμα Ἰησοῦς, καὶ οὐδεὶς δύναται εἰπεῖν· Κύριος Ἰησοῦς, εἰ μὴ ἐν πνεύματι ἁγίῳ.*

1. *Peri de tōn pneumatikōn adelphoi ou thelō hymas agnoein.*
2. *oidate hoti hote ēte ethnē apagomenoi pros ta ta aphōna eidōla hōs an ēgesthe.*
3. *dio gnōrizō hymin hoti oudeis lalōn en pneumati theou legei Iēsous Anathema kai oudeis dynatai eipein Iēsous Kyrios ei mē en hagiō pneumati.*

12.1-3: Paragraful prezintă contrastul dintre experiența de idolatri a corintenilor și cea de oameni duhovnicești.

12.1:

în ce privește – expresie care se repetă în această epistolă; introduce răspunsul lui Pavel la o nouă întrebare pusă de corinteni (cf. 7:1,25; 8:1; 12:1; 16:1,12)

darurile duhovnicești (tōn pneumatikōn) – termenul din original poate fi înțeles în două feluri:

- a) ca masculin, însemnând „oameni duhovnicești” (ca în 2.15; 3.1; 14.37); această variantă este susținută de v. 2-3, care se referă la oameni
- b) ca neutru, însemnând „cele duhovnicești” (lucruri sau daruri, ca în 12.3; 14.1); această variantă este susținută de întregul context, în care accentul cade pe daruri

fraților – vocativ des folosit, care îndulcește tonul și reamintește de unitatea familiei lui Dumnezeu (cf. 1:10,11,26; 2:1; 3:1; 4:6; 6:5,8; 7:24,29; 5:12; 9:5; 10:1; 11:2,33; 12:1; 14:6,20,26,39; 15:1,6,50,58; 16:11,12,15,20)

nu voiesc să fiți în necunoștință – ca în 10.1; 11.3, unde introduce o idee nouă, importantă; expresia stă în contrast cu „știți” din v. 2, sugerând ideea că lecțiile triste din trecutul lor idolatru i-ar putea ajuta să înțeleagă adevărata lucrare a Duhului lui Dumnezeu (v. 3)

12.2:

Pavel face apel la experiențele lor idolatre pentru a le pune în contrast cu experiențele prin Duhul Sfânt, astfel:

- „idolii cei muți” – în contrast cu Duhul Sfânt, care vorbește prin daruri de natură divină, în formă inteligibilă (vorbirea în limbi este tălmăcită)

- ei erau „mânați” sau „apucați” de idoli/demoni (extaz?) – în contrast cu Duhul Sfânt, care dă daruri duhovnicești, fără a anula voința omului în exercitarea lor (14.27-32)

erați păgâni – imperfect; corinteni au fost influențați de practicile idolatre ale grecilor și ale romanilor, motiv pentru care erau în pericol de a se raporta greșit la manifestarea Duhului

Fraza conține două verbe care provin din aceeași rădăcină: întreaga construcție sugerează că altădată, în închinarea lor păgână, corinteni erau controlați de forțe demonice, în mod continuu, ca niște prizonieri (cf. 10.20).

vă duceți – imperfect, diateza activă

erați călăuziți – diateza pasivă; **erați mânați** (BOR), **erați ademeniți și conduși** (NTR)

apo – prepoziție gr. (după al doilea verb) care exprimă ideea de a fi dus sau mânat ca un prizonier

idolii cei muți – care nu pot vorbi sau ajuta (cf. Is. 46.5-7; Ier. 10.5; Hab. 2.18-19), în contrast cu Duhul Sfânt

12.3:

de aceea – indică o concluzie a v. 1-2: (fiindcă nu vreau să nu știți despre daruri și fiindcă știți despre idoli, de aceea...)

vorbește prin Duhul Domnului – idiom ebraic, care exprimă inspirația profetică (cf. 1 Sam. 10.10; 19.23,24)

anatema – termen ebraic, care se referea la exprimarea ideii de distrugere completă a tot ceea ce Dumnezeu cerea să fie „dat spre nimicire” (ex. Ios. 6.17; 7.1; 1 Sam. 15.3)

Acest verset conține două clauze, care ridică o serie de întrebări:

(1) Prima clauză: *nimeni, dacă vorbește prin Duhul lui Dumnezeu, nu zice: „Isus să fie anatema!”*

- Dacă descrie o situație reală, cum se poate ca un creștin să blesteme pe Domnul chiar în timpul închinării publice?
- Dacă redă un caz ipotetic cu rol preventiv, cum de a inventat Pavel o asemenea formulă, mai ales că grecii foloseau rar termenul „anatema”?

Teoriile propuse susțin că aceste cuvinte ar fi fost:

- o formulă folosită în jurămintele evreiești (cf. Fapte 26.11), cu scopul de a-i îndepărta pe creștini din sinagogi; cei care refuzau să pronunțe această formulă erau excomunicați
- o formulă impusă de romani, care susțineau că Cezarul, și numai el, este Domnul
- o formulă după modelul păgânilor care se foloseau de numele unui zeu atunci când rosteau un blestem asupra cuiva (cf. 16.22)
- un exemplu ipotetic, pentru a-i atenționa pe corinteni că nu orice „vorbire inspirată” este de la Duhul

(2) A doua clauză: *nimeni nu poate zice: „Isus este Domnul” decât prin Duhul Sfânt.*

- „Isus este Domnul” este cea mai timpurie mărturisire creștină, care afirmă divinitatea și mesianitatea Domnului Isus (Rom. 10.9-13; Fapte 2.21; Fil. 2.11)
- rostirea acestei mărturisiri îi deosebea pe creștini atât de evrei (pentru care era o blasfemie), cât și de păgâni (care proclamau că zeii lor sunt „domni”)
- expresia poate fi rostită formal de oricine, dar revelația din ea nu poate fi primită decât prin Duhul (2.10-13; vezi și In. 16.8-14)

Oricare ar fi explicația, în mod cert prima clauză nu constituie testul de verificare a vorbirii inspirate, iar a doua clauză arată că scopul suprem al lucrării Duhului este glorificarea Domnului Isus Christos.

Ideea exegetică (12.1-3): Între experiențele păgâne și manifestările Duhului Sfânt există un contrast esențial: primele pot blestema Numele Domnului Isus, pe când celelalte proclamă divinitatea Sa.

2. Prezentarea diversității darurilor Duhului 12.4-11

Pasaj cheie, care oferă o privire de ansamblu asupra darurilor spirituale, prezentate pe larg în paragrafele următoare (12.12-14.40). Diversitatea darurilor se reflectă: a) în natura trinitară a lui Dumnezeu (v. 4-7) și b) în lista dată ca exemplu (v. 8-11):

2a) Diversitatea darurilor reflectată în natura trinitară a lui Dumnezeu (12.4-7):

4. *Sunt felurite daruri, dar este același Duh;*
 5. *sunt felurite slujbe, dar este același Domn;*
 6. *sunt felurite lucrări, dar este același Dumnezeu, care lucrează totul în toți.*
 7. *Și fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora. (VDC)*
-
4. *Există o diversitate de daruri, dar este Același Duh.*
 5. *Există o diversitate de posibilități de slujire, dar este Același Domn.*
 6. *Există, de asemenea, o diversitate de lucrări, dar este Același Dumnezeu, Cel Care face ca toate acestea să lucreze în fiecare.*
 7. *Prezența Duhului este făcută cunoscută fiecăruia pentru binele tuturor. (NTR)*
-
4. *Darurile sunt felurite, dar același Duh.*
 5. *Și felurite slujiri sunt, dar același Domn.*
 6. *Și lucrările sunt felurite, dar este același Dumnezeu, care lucrează toate în toți.*
 7. *Și fiecăruia se dă arătarea Duhului spre folos. (BOR)*
-
4. *Sunt felurimi de daruri duhovnicești, dar e același Duh;*
 5. *și sunt felurimi de slujiri, dar e același Domn;*
 6. *și felurimi de lucrări sunt, dar Același Dumnezeu este Cel care pe toate în toți le lucrează.*
 7. *Și arătarea Duhului i se dă fiecăruia spre folosul tuturor. (BA)*
-
4. *Διαιρέσεις δὲ χαρισμάτων εἰσὶν, τὸ δὲ αὐτὸ πνεῦμα·*
 5. *καὶ διαιρέσεις διακονιῶν εἰσιν, καὶ ὁ αὐτὸς κύριος·*
 6. *καὶ διαιρέσεις ἐνεργημάτων εἰσὶν, ὁ δὲ αὐτὸς θεὸς ὁ ἐνεργῶν τὰ πάντα ἐν πᾶσιν.*
 7. *ἐκάστῳ δὲ δίδεται ἢ φανέρωσις τοῦ πνεύματος πρὸς τὸ συμφέρον.*
-
4. *pneumati de eisin Diaireseis charismatōn de to auto pneuma kai*

5. *eisin diaireseis diakoniōn kai ho autos kyrios kai eisin diaireseis*
6. *energēmatōn de ho autos theos ho energōn ta panta en pasin*
7. *de hekastō didotai hē phanerōsis tou pneumatos pros to sympheron*

12. 4-6: Cele trei versete conțin o paralelă întreită (daruri – Duh, slujbe – Domn și lucrări – Dumnezeu), care subliniază unitatea darurilor (nu uniformitatea!) în diversitate.

12.4:

felurite – o diversitate (NTR); *felurimi* (BA) – termenul se repetă în v. 5 și 6, pentru a accentua ideea de diversitate

daruri (charismatōn) – charisme, daruri ale harului; daruri oferite credincioșilor prin har, pentru zidirea și creșterea Bisericii

12.5:

slujbe (diakoniōn) – posibilități de slujire (NTR), slujbe, servicii; darurile charismatice sunt slujiri oferite de Christos membrilor Bisericii

12.6:

lucrări (energēmatōn) – daruri funcționale, energii puse în slujba unor nevoi fizice sau spirituale

lucrează (energōn) – ca în v. 11 (le lucrează unul și același Duh); termenul sugerează puterea lui Dumnezeu în acțiune

Duh... Domn... Dumnezeu – ordinea interschimbabilă este o dovadă implicită a unității din Sfânta Treime (vezi și Efes. 4.4-6 vs. Mat. 28.19)

12.7:

fiecăruia i se dă – darurile sunt oferite fiecărui credincios în mod individual; totuși, nu toți credincioșii posedă daruri miraculoase (v. 28-30)

arătarea (phanerōsis) – prezența (NTR), revelare dinamică, mod de manifestare

spre folosul altora (to sumpheron) – spre binele tuturor (NTR); darurile sunt funcționale și congregaționale (fiecare slujește cu darul primit, spre folosul întregii congregații)

Ideea exegetică (12.4-7): Darurile sunt diverse, dar au aceeași sursă (Dumnezeul trinitar) și același scop (zidirea Trupului lui Hristos); ele se primesc în mod individual și se folosesc în scop congregațional.

2b) Diversitatea darurilor ilustrată în lista dată ca exemplu (12.8-11):

8. *De pildă, unuia îi este dat, prin Duhul, să vorbească despre înțelepciune; altuia, să vorbească despre cunoștință, datorită aceluiași Duh;*
9. *altuia, credința, prin același Duh; altuia, darul tămăduirilor, prin același Duh;*
10. *altuia, puterea să facă minuni; altuia prorocia; altuia, deosebirea duhurilor; altuia, felurite limbi; și altuia, tălmăcirea limbilor.*

11. Dar toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte, cum voiește.

(VDC)

8. Unuia îi este dat prin Duhul un cuvânt de înțelepciune, altuia – un cuvânt de cunoaștere, potrivit cu Același Duh,

9. altuia – credință, prin Același Duh, altuia – daruri de vindecare, prin Același singur Duh,

10. altuia – înfăptuirea de minuni, altuia – profetia, altuia – discernerea duhurilor, altuia – felurite limbi, altuia – interpretarea limbilor.

11. Toate acestea sunt făcute de Unul și Același Duh, Care dă fiecăruia în parte, așa cum vrea.

(NTR)

8. Că unuia i se dă prin Duhul Sfânt cuvânt de înțelepciune, iar altuia, după același Duh, cuvântul cunoștinței.

9. Și unuia i se dă întru același Duh credință, iar altuia, darurile vindecărilor, întru același Duh;

10. Unuia faceri de minuni, iar altuia proorocie; unuia deosebirea duhurilor, iar altuia feluri

de limbi și altuia tălmăcirea limbilor.

11. Și toate acestea le lucrează unul și același Duh, împărțind fiecăruia deosebit, după cum voiește. (BOR)

8. Unuia i se dă prin Duhul cuvânt de înțelepciune; iar altuia, cuvânt de cunoaștere, potrivit

Aceluiași Duh;

9. și unuia într-același Duh i se dă credință; iar altuia, darurile vindecărilor, într-Același Duh;

10. unuia, faceri de minuni, iar altuia, profetie; unuia, deosebirea duhurilor; iar altuia, felurimea limbilor; iar altuia, tălmăcirea limbilor.

11. Și pe toate acestea Unul și Același Duh le lucrează, fiecăruia în parte împărțindu-i după cum vrea El. (BA)

8. ὃ μὲν γὰρ διὰ τοῦ πνεύματος δίδεται λόγος σοφίας, ἄλλω δὲ λόγος γνώσεως κατὰ τὸ αὐτὸ πνεῦμα,

9. ἑτέρω πίστις ἐν τῷ αὐτῷ πνεύματι, ἄλλω δὲ χαρίσματα ἰαμάτων ἐν τῷ ἐνὶ πνεύματι,

10. ἄλλω δὲ ἐνεργήματα δυνάμεων, ἄλλω [δὲ] προφητεία, ἄλλω [δὲ] διακρίσεις πνευμάτων, ἑτέρω γένη γλωσσῶν, ἄλλω δὲ ἑρμηνεία γλωσσῶν·

11. πάντα δὲ ταῦτα ἐνεργεῖ τὸ ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πνεῦμα διαιροῦν ἰδίᾳ ἐκάστῳ καθὼς βούλεται.

8. men gar hō didotai logos sophias dia tou pneumatos de allō logos gnōseōs kata to auto pneuma

9. *heterō pistis en tō autō pneumatī allō charismata iamaton en tō heni pneumatī*
 10. *allō energēmata dynameōn allō prophēteia allō diakriseis pneumatōn heterō genē glōssōn*
allō hermēneia glōssōn
 11. *de panta tauta hen kai to auto to pneuma energei diairoun hekastō idia kathōs bouletai.*

12.8-10: Acest pasaj clasic este cunoscut ca „lista celor nouă daruri” cu manifestare miraculoasă, listă care:

- are scopul de a ilustra ideea din v. 7
- este prima din corpul scrierilor pauline (vezi și 1 Cor. 12.28-30; Rom. 12.6-8; Efes. 4.11)
- este o listă reprezentativă, dar nu exhaustivă („*de pildă*”, v. 8)
- este o listă ad-hoc, potrivit situației din Corint
- pune accentul pe diversitate („unuia ... altuia”) și pe sursă („Duh” apare de 6 ori) - nu pe descrierea sau pe clasificarea darurilor

12.8:

În acest verset sunt amintite primele două charisme:

- 1) ***logos sophia*** = cuvânt de înțelepciune

În Noul Testament, expresia *logos sophia* apare doar aici. Ea nu se referă la înțelepciunea pe care fiecare credincios o poate primi de la Dumnezeu dacă o cere cu credință (Iac. 1.5,6; 3.17), ci la un dar al Duhului Sfânt de descoperire supranaturală. Darul se manifestă spontan, oferind „o pronunțare supranaturală a unui cuvânt *specific*, dat într-un timp *specific*, ce manifestă înțelepciunea lui Dumnezeu, într-o situație *specifică*” (sublinierile autorului B.E. Underwood).

Întrucât înțelepciunea constă în a găsi soluții, acest dar miraculos oferă „o perspectivă supranaturală, pentru a identifica mijloacele divine menite să împlinească voia lui Dumnezeu în diferite situații” (Jack Hayford). Duhul Sfânt poate da un cuvânt de înțelepciune chiar și printr-un credincios care nu se remarcă prin înțelepciunea sa, oferind astfel biserii cea mai înțeleaptă soluție de a ieși dintr-o situație complicată.

- 2) ***logos gnōseōs*** = cuvânt de cunoștință

Prin acest dar, Duhul Sfânt oferă:

- a) o cunoștință primită ca iluminare în timpul studierii și expunerii Bibliei (opinie susținută de Donald Gee), sau
- b) o echipare supranaturală cu o cunoștință sau informație care nu poate fi dobândită pe cale umană

Cele două variante nu se exclud, chiar dacă se contrazic. Varianta a doua este susținută mai bine, atât de contextul larg al Bibliei, cât și de contextul imediat:

- în 14.6, *cunoștința* apare între *descoperire* și *prorocie* (ca daruri miraculoase, de descoperire supranaturală)
- în 13.8, *prorociile*, *limbile* și *cunoștința* apar împreună (ca daruri miraculoase care vor înceta în eschaton)

Darul mai apare în 13.2,8-12 și 14.6, fiind diferit de tipul de cunoștință cu care se laudau corintenii (8.1-3,7).

12.9:

Versetul conține următoarele două daruri ale Duhului:

1) ***pistis*** = credința

Chiar dacă termenul este același, darul credinței nu se referă la credința mântuitoare (Mc. 16.16), nici la credința ca roadă a Duhului Sfânt (credincioșia, Gal. 5.22), ci la acea credință care poate „muta munții” (13.2; Mat. 21.21), ca manifestare supranaturală a Duhului. Darul credinței poate fi definit ca „o convingere supranaturală că, într-o situație deosebită, Dumnezeu Își va revela puterea sau mila Sa într-un mod deosebit” (G. Fee). De regulă, darul credinței nu se manifestă prin cuvinte, ci lucrează împreună cu darurile vindecărilor și ale minunilor.

2) ***charismata iamatōn*** = darurile vindecărilor

În greacă, darul este redat prin două substantive la plural, fără articol hotărât (ca și „faceri de minuni”, „deosebiri ale duhurilor” și „feluri de limbi”). Primul plural ar putea sugera că Duhul dă un dar proaspăt (nu celui vindecat, ci celui folosit de Duhul) în cazul fiecărei vindecări în parte, iar al doilea plural, că există mai multe tipuri de vindecări, la nivel de trup, suflet și duh. Acest dar nu trebuie confundat cu: vindecarea pe cale medicală, vindecarea prin rugăciune cu credință (Mat. 8.13; 9.2,22,29) sau vindecarea prin ungere cu untdelemn de către ceata prezbiterilor (Iac. 5.13-15). Ca dar de putere, el se manifestă prin vindecarea supranaturală, miraculoasă, a tot felul de boli, suferințe, dureri, infirmități sau handicapuri, fără ajutorul resurselor umane de vindecare. Noi credem că asemenea manifestări, frecvente în activitatea Domnului Isus și a apostolilor, sunt încă actuale. Ele apar și pe lista din 12.28,30.

12.10:

În versetul care încheie lista charismelor apar cinci daruri:

3) ***energēmata dynamōn*** = lucrări (faceri) de minuni, acțiuni ale puterilor supranaturale

Expresia sugerează imaginea energiei divine ce se dezlănțuie într-o demonstrație de puteri miraculoase (cf. v. 6). Cele două plurale indică varietatea și abundența manifestărilor miraculoase. Ca termen obișnuit pentru „putere” (cf. 2.4,5), *dynameis* face referire la același dar, fie că apare singular (12.28,29), fie că apare în alte combinații (2 Cor. 12.12: *sēmeiois kai terasin kai dynamesin* = „semne, puteri și minuni”). Duhul Sfânt dă credincioșilor o asemenea echipare spirituală supranaturală, pentru a pune în lumină puterea lui Dumnezeu asupra universului fizic și moral.

4) ***prophēteia*** = profeția, prorocia

Termenii *profeție* (de la gr. *pro* = „pentru” sau „înainte” și *phemi* = „a vorbi”, „a spune”) și *prorocie* (de la gr. *pro* și *oraō* = „a vedea”) sunt sinonimi. Darul prorociei presupune un „mesaj spontan, inspirat de Duhul, inteligibil, exprimat oral în adunarea publică, pentru edificarea și încurajarea oamenilor” (G. Fee). Spre deosebire de predică, care este o activitate a intelectului, profeția este o manifestare a Duhului Sfânt. În capitolul 14, acest dar este analizat împreună cu vorbirea în limbi și cu tălmăcirea limbilor, ca daruri cu caracter supranatural evident. În Vechiul Testament, profeția era un privilegiu al unui număr restrâns de credincioși (proroci); după Cincizecime, ea este dată potențial tuturor credincioșilor (Fapte 2.17,18).

5) ***diakriseis pneumatōn*** = discernerea (deosebirea) duhurilor

Întrucât acest dar apare imediat după prorocie (la fel ca tălmăcirea după vorbirea în limbi), mulți exegeți susțin că scopul lui este de a cunoaște sursa unei prorocii, adică ce D/duh

vorbește prin proroc (Fapte 16.16-18; 1 Tim. 4.1; 1 In. 4.1). În plus, darul mai poate descoperi prezența unor duhuri din spatele unor boli sau infirmități (Lc. 13.11). Noul Testament mai conține un termen pentru cercetarea profeției. El apare în trei texte, întotdeauna asociat cu Duhul: *dokimazete ta pneumata* (1 Tes. 5.19-21; 2 Tes. 2.21 și 1 In. 4.1-3). Termenul se referă la testare și evaluare în baza unor probe (Scriptura), fără a implica neapărat darul deosebirii duhurilor.

6) *genē glōssōn* = diferite feluri de limbi

Cunoscut și sub numele de *glosolalie* (din gr. *glossa* = „limbă” și *lalia* = „vorbire”), acest dar se referă la o abilitate supranaturală, dată spontan de Duhul, de a vorbi într-o limbă necunoscută de vorbitor (12.7,11; 14.2) și, de regulă, nici de ascultători (14.16). Aflat în perfectă stare de conștiință (14.27-28), vorbitorul îl laudă pe Dumnezeu într-o limbă reală (14.2, 14-17, 28), care poate fi interpretată tot prin Duhul (14.13,27).

7) *hermēneia glōssōn* = interpretarea (tălmăcirea) limbilor

Acest dar constă în abilitatea supranaturală, dată spontan de Duhul Sfânt, de a interpreta o vorbire în limbi dată tot de Duhul (14.5,13). Interpretarea (nu traducerea) poate fi dată celui ce vorbește în limbi (14.13) sau altcuiva aflat acolo (14.27-28). Limbile interpretate au același efect ca și prorocia (zidire, sfătuire și mângâiere - 14.3,5). Cele două daruri complementare nu au fost cunoscute până la Cincizecime. Interpretarea limbilor nu apare în narațiunile lucane, dar este tratată explicit în textul biblic pe care îl exegetăm (cap. 12-14).

12.11:

Completează ideea din v. 7, pentru a concluda și încheia paragraful pe care îl analizăm.

aceste lucruri - referire la *manifestarea Duhului* (v.7)

le face (energei) - le lucrează (Duhul), ca în v. 6 (unde apare „Dumnezeu”)

unul și același Duh - amintește de v. 4-6 și v. 8-9

dă fiecăruia în parte, cum voiește - accentul cade pe suveranitatea Duhului în a împărți darurile cum vrea El, și nu pe faptul că absolut *toți* credincioșii primesc daruri miraculoase

Acest verset constituie un argument important în favoarea calității de persoană divină a Duhului Sfânt: are voință proprie, suverană și face aceleași lucrări, ca și Tatăl (v. 6).

Ideea exegetică (12.8-11): Există o diversitate de daruri duhovnicești pe care Dumnezeu le distribuie credincioșilor, prin Duhul Sfânt, pentru zidirea Bisericii.

Excursus: Clasificarea darurilor

Se pare că Pavel nu a intenționat clasificarea charismelor enumerate în aceste versete. Totuși, unii susțin că alternanța *allō-heterō* indică intenția de clasificare. Admițând această idee, observăm că:

- *heterō* apare în poziția 3 și 8 (la darul credinței și la darul vorbirii în alte limbi)
- *allō* apare în celelalte poziții

A mai fost propusă o clasificare după ordinea în care apar darurile în această listă, astfel:

- a) daruri luate ad-hoc: cuvânt de înțelepciune și cuvânt de cunoștință
- b) daruri de împuternicire: credință, vindecări, minuni, profeție, deosebirea duhurilor
- c) darurile „problemă” din Corint: limbile și tălmăcirea

Alte clasificări, pe diverse criterii:

1. (a) daruri de *instruire*: înțelepciune și cunoștință, (b) daruri de *putere*: credință, vindecări, minuni și (c) daruri de *vorbire inspirată*: profeție, deosebirea duhurilor, limbi, tâlmăcire
2. (a) daruri de *descoperire*: înțelepciune, cunoștință, deosebirea duhurilor, (b) daruri de *putere*: credință, vindecări, minuni și (3) daruri de *vorbire inspirată*: profeție, limbi, tâlmăcire

În ciuda diversității lor, toate cele nouă daruri sunt supranaturale prin origine și miraculoase prin manifestare. Deși termenii *sophia și gnōseōs* provin din limbajul obișnuit al corintenilor (modelat de filosofia grecească), Pavel vede în aceste daruri „o dovadă dată de Duhul și de putere” (2.4). În gândirea evreiască, „înțelepciunea” vizează aspectul practic al trăirii creștine, pe când „cunoștința” ține de domeniul academic, al doctrinei creștine. Pavel dă acestor termeni sensuri noi, potrivite cu manifestarea miraculoasă a darurilor respective.

3. Analogia unității în diversitate a trupului 12.12-31

Acest pasaj conține un argument complex, ce însumează trei idei:

- a) Trupul uman este o unitate compusă din mai multe mădulare (12.12-14)
- b) Trupul uman funcționează ca un tot unitar (12.15-26)
- c) Trupul lui Hristos trebuie să funcționeze după modelul trupului uman (12.27-31)

3a) Trupul uman este o unitate compusă din mai multe mădulare (12.12-14):

12. *Căci, după cum trupul este unul și are multe mădulare, și după cum toate mădulele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un singur trup, tot așa este și Hristos.*
13. *Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie slobozi; și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh.*
14. *Astfel, trupul nu este un singur mădular, ci mai multe. (VDC)*

12. *Căci, după cum trupul este unul și are multe mădulare și după cum toate mădulele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un singur trup, tot așa este și Hristos.*
13. *Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie slobozi, și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh.*
14. *Astfel, trupul nu este un singur mădular, ci mai multe. (NTR)*

12. *Căci precum trupul unul este, și are mădulare multe, iar toate mădulele trupului, multe fiind, sunt un trup, așa și Hristos.*
13. *Pentru că într-un Duh ne-am botezat noi toți, ca să fim un singur trup, fie iudei, fie elini, fie robi, fie liberi, și toți la un Duh ne-am adăpat.*
14. *Căci și trupul nu este un mădular, ci multe. (BOR)*

12. *Căci după cum trupul este unul și are multe mădulare, dar toate mădulele trupului,*

deși multe, sunt un trup, așa-i și cu Hristos.

13. *Pentru că noi toți într-un Duh ne-am botezat, pentru ca să fim un singur trup - fie Iudei, fie Elini, fie robi, fie liberi - și toți la un Duh ne-am adăpat.*

14. *Că nici trupul nu este un singur mădular, ci multe. (BA)*

12. *Καθάπερ γὰρ τὸ σῶμα ἓν ἐστὶν καὶ μέλη πολλὰ ἔχει, πάντα δὲ τὰ μέλη τοῦ σώματος πολλὰ ὄντα ἓν ἐστὶν σῶμα, οὕτως καὶ ὁ Χριστός·*

13. *καὶ γὰρ ἓν ἐνὶ πνεύματι ἡμεῖς πάντες εἰς ἓν σῶμα ἐβαπτίσθημεν, εἴτε Ἰουδαῖοι εἴτε Ἕλληνες,*

εἴτε δοῦλοι εἴτε ἐλεύθεροι, καὶ πάντες ἐν πνεῦμα ἐποτίσθημεν.

14. *Καὶ γὰρ τὸ σῶμα οὐκ ἐστὶν ἐν μέλος ἀλλὰ πολλά.*

12. *gar Kathaper to sōma estin hen kai echei polla melē de panta ta melē tou sōmatos onta polla estin hen sōma houtōs kai ho Christos*

13. *kai gar en heni pneumati hēmeis pantes ebaptisthēmen eis hen sōma eite Ioudaioi eite Hellēnes eite douloi eite eleutheroi kai pantes epotisthēmen hen pneuma*

14. *Kai gar to sōma estin ouk hen melos alla polla*

12.12-14: Acest paragraful conține metafora trupului, atribuită lui Christos. Trupul ilustrează vitalitatea, unitatea și diversitatea. Figura de stil mai apare în Rom. 12.4,5 tot în contextul darurilor spirituale, cu același sens. Mai târziu, metafora își va extinde sensul, fiind atribuită Bisericii, al cărei Cap este Christos (Efes. 1.22,23; 4.4,16; Col. 1.18; 2.19).

În 1 Corinteni, această figură de stil apare mai întâi în 10.16-17 și în 11.29. În paragraful nostru, ea nu are sens mistic, întrucât nu explică *natura* Bisericii, ci *experimentarea* diversității în unitate. Accentul cade pe întreg, nu pe părți, ilustrând unitatea în diversitate. Trebuie reținut că nu uniformitatea, ci diversitatea stă la baza unității trupului.

Pavel plasează aici conceptul de unitate în diversitate și de diversitate în unitate din motive teologice, dar și eclesiastice: pentru a ilustra natura și funcționarea charismelor, dar și pentru a înlătura individualismul și spiritul de partidă dintre corinteni.

Opiniile exegeților privind importanța acestui pasaj diferă. James Dunn susține că 12.13 constituie „inima teologiei pauline”, în timp ce Gordon Fee vede întregul paragraf ca o construcție teologică ad-hoc, cu următoarea structură:

V. 12 conține un paralelism de tipul A-B-B'-A':

- clauza AB pune accentul pe diversitate
- clauza B'A' pune accentul pe unitate

V. 13 și 14 încep la fel, cu *kai gar* („în adevăr”):

- v. 13 lămurește clauza AB: *cum* mai multe membre formează un trup (au în comun aceeași experiență a Duhului)
- v. 14 accentuează clauza B'A': un singur trup nu este un membru, ci mai multe

12.12:

Căci, după cum

trupul este unul A

și are multe mădulare **B**
și după cum
toate mădularele trupului, măcar că sunt mai multe, **B'**
sunt un singur trup, **A'**
tot așa este și Hristos.

căci - arată că v. 12 continuă ideea din v. 4-11

tot așa este și Hristos - metonimie („Hristos” în loc de „Trupul lui Hristos” ca în v. 27)

12.13:

Dezvoltă ideea din v. 12 (*trupul este unul*), explicând nu cum devine cineva creștin, ci cum toți creștinii devin un trup. Argumentul conține două afirmații paralele, pe care le vom evidenția folosind o traducere a noastră (cf. www.biblegateway.com/versions/Mounce-Reverse-Interlinear-New-Testament):

- (a) Căci de un singur Duh am fost toți botezați
într-un singur trup,
fie iudei, fie greci, fie robi, fie liberi,
- (b) și am fost toți adăpați dintr-un singur Duh.

În teologie, semnificația celor două afirmații este înțeleasă diferit:

- 1) botezul în apă (a) simultan cu primirea Duhului (b)
- 2) botezul în apă (a) urmat de botezul penticostal (b)
- 3) botezul în apă (a) și euharistia (b)
- 4) primirea Duhului la convertire, separat de botezul în apă; (a) = (b), paralelism ebraic
- 5) încorporare în Trup (a) urmată de botezul penticostal (b)

În susținerea fiecărei variante se pot aduce argumente (A), care pot fi respinse (R):

- 1) Botezul în apă (a) simultan cu primirea Duhului (b):

Verbul „am fost botezați” (*ebaptisthēmen*) (13a) se referă la botezul în apă?

- A: analogia cu 1 Cor. 6.11 (*ați fost spălați*):

R: din contextul imediat reiese că 6.11 nu se referă la botezul apă, ci la o curățare spirituală

- A: analogia cu Gal. 3.27 (*ați fost botezați... v-ați îmbrăcat*):

R: în 1 Cor. 12-14, unitatea nu ține de un ritual (botez apă), ci de o acțiune a Duhului

- A: primirea Duhului la botezul în apă îl pune pe Pavel în armonie cu Luca:

R: Luca nu susține această idee, și nici nu trebuie forțată armonizarea lui cu Pavel:

- *botezați* nu are sens tehnic (de ritual); nu este asociat cu *apă*, ci cu *Duh*
- în ambele clauze se repetă nu *botezați*, ci *un Duh*, ca bază a unității Trupului
- în epistolele pauline, botezul în apă și primirea Duhului au loc la început, dar acțiunea a doua nu este cauzată de prima (botezul în apă nu este *locusul* primirii Duhului)

- 2) Botezul în apă (a) urmat de botezul penticostal (b):

- R: verbele „am fost botezați” din (a) și „am fost adăpați” din (b) nu au sens literal, ci metaforic

3) Botezul în apă (a) și euharistia (b):

- R: în epistolele pauline, verbul „am fost adăpați” din (b) nu apare niciodată ca metaforă pentru euharistie (Cina Domnului)

4) Primirea Duhului la convertire (doar atât), afirmațiile (a) și (b) având același sens (paralelism ebraic):

A: cu referire la botez, *en* întotdeauna indică *elementul* în care are loc botezul (G. Fee)

R: această variantă ar putea fi admisă, dar nu este unică

5) Încorporare în Trup (a) urmată de botezul penticostal (b):

Exegeza noastră va confirma ultima variantă.

12.13:

***într-un* (*en*)** – prepoziție cu sens locativ sau instrumental, care se poate traduce prin: „în”, „cu” sau „de către”

Atunci când deducem afirmații doctrinale din asemenea construcții, trebuie să fim foarte atenți la sensul prepoziției:

- locativ: Duhul este *elementul* în care am fost botezați (Fee: cu referire la botez, *en* întotdeauna indică *elementul* în care are loc botezul)
- instrumental: Duhul este *mijlocul* prin care am fost botezați (încorporați) în Trup

Noi credem că Duhul Sfânt este *mijlocul* prin care Dumnezeu convinge lumea de păcat, o atrage la Christos (In. 16.8-14) și apoi o botează în (Trupul lui) Christos (v. 13).

am fost botezați – nu se referă la botezul în apă (acțiune făcută de oameni), ci la lucrarea de încorporare a credincioșilor în Trup, făcută de Duhul simultan cu convertirea

fie iudei, fie greci, fie robi, fie slobozi – pune accentul pe „toți”; toți suntem una în Hristos, așa încât diferențele etnice, religioase sau sociale nu mai au nicio semnificație, chiar dacă nu dispar ca atare (cf. Gal. 3.27,28; Col. 3.11)

***am fost adăpați dintr-un singur Duh* (*epotisthēmen hen pneuma*)** – sensul metaforic al verbului se armonizează cu metafora Domnului Isus din Ioan 7.37,38, care se referă la botezul penticostal

Această interpretare este susținută și de context:

- Duhul care dă charismele (4-11) este același cu Duhul din care am fost adăpați (13b)
- verbul „am fost adăpați” (*epotisthēmen*) – sugerează ideea de umplere (cu Duh) rezultată în urma primirii botezului cu Duhul Sfânt (Fapte 2.4)
- termenul „toți” (*pantes*) face sens, întrucât toți corintenii erau nu numai convertiți, ci și botezați în Duhul
- interpretarea charismatică a lui 13(b) se încadrează bine în contextul imediat al darurilor charismatice

12.14:

***astfel* (*kai gar*)** - introduce o afirmație ce conține un contrast

trupul nu este un singur mădular, ci mai multe – contrast (la forma negativă) realizat de particula *ci*, cu rol de întărire a ideii din v. 12 (trupul este unul, dar are multe mădulare)

Versetul încheie paragraful cu o concluzie ce se repetă frecvent în acest capitol (v. 12,13,14,20,25,27).

Ideea exegetică (12.12-14): Duhul Sfânt ne încorporează pe toți în Trupul lui Christos, pentru a exersa darurile Sale după modelul mădularelor din trupul uman.

3b) Trupul uman funcționează ca un tot unitar (12.15-26):

Acest paragraf dezvoltă imaginea trupului în două direcții, oferind metaforei o dublă aplicație: (1) cu accent pe diversitate (v. 15-20) și (2) cu accent pe unitate (v. 21-26).

12.15-20: Diversitatea în unitate reflectă voia lui Dumnezeu

15. *Dacă piciorul ar zice: „Fiindcă nu sunt mână, nu sunt din trup” – nu este pentru aceasta*

din trup?

16. *Și dacă urechea ar zice: „Fiindcă nu sunt ochi, nu sunt din trup” – nu este pentru aceasta*

din trup?

17. *Dacă tot trupul ar fi ochi, unde ar fi auzul? Dacă totul ar fi auz, unde ar fi mirosul?*

18. *Acum, dar, Dumnezeu a pus mădularele în trup, pe fiecare așa cum a voit El.*

19. *Dacă toate ar fi un singur mădular, unde ar fi trupul?*

20. *Fapt este că sunt mai multe mădulare, dar un singur trup. (VDC)*

15. *Dacă piciorul ar spune: „Pentru că nu sunt mână, nu aparțin trupului”, nu este pentru aceasta din trup?*

16. *Dacă urechea ar spune: „Pentru că nu sunt ochi, nu aparțin trupului”, nu este pentru aceasta din trup?*

17. *Dacă întreg trupul ar fi ochi, unde ar fi auzul? Dacă întreg trupul ar fi auz, unde ar fi mirosul?*

18. *Dar, de fapt, Dumnezeu a aranjat mădularele în trup, pe fiecare dintre ele așa cum a vrut*

El.

19. *Dacă însă toate ar fi un singur mădular, unde ar fi trupul?*

20. *Dar sunt multe mădulare și un singur trup. (NTR)*

15. *Dacă piciorul ar zice: Fiindcă nu sunt mână nu sunt din trup, pentru aceasta nu este el din trup?*

16. *Și urechea dacă ar zice: Fiindcă nu sunt ochi, nu fac parte din trup, – pentru aceasta nu*

este ea din trup?

17. *Dacă tot trupul ar fi ochi, unde ar fi auzul? Și dacă ar fi tot auz, unde ar fi mirosul?*

18. *Dar acum Dumnezeu a pus mădularele, pe fiecare din ele, în trup, cum a voit.*

19. Dacă toate ar fi un singur mădular, unde ar fi trupul?
 20. Dar acum sunt multe mădulare, însă un singur trup. (BOR)

15. Dacă piciorul ar zice: Pentru că nu sunt mână, eu nu sunt din trup!, asta nu'nseamnă
 că
 el nu e din trup;

16. și dacă urechea ar zice: Pentru că nu sunt ochi, eu nu sunt din trup!, asta nu'nseamnă
 că
 ea nu e din trup.

17. Și dacă întregul trup ar fi ochi, unde ar fi auzul? și dacă ar fi pe de-a'ntregul auz,
 unde-
 ar fi mirosul?

18. Dar așa cum e, Dumnezeu a pus mădularele în trup, pe fiecare din ele, așa cum a vrut
 El.

19. Dacă ele toate ar fi un singur mădular, unde-ar fi trupul?
 20. Dar așa cum e, sunt multe mădulare, dar un singur trup. (BA)

15. ἐὰν εἴπῃ ὁ πούς· Ὅτι οὐκ εἰμὶ χεῖρ, οὐκ εἰμὶ ἐκ τοῦ σώματος, οὐ παρὰ τοῦτο οὐκ ἔστιν ἐκ
 τοῦ σώματος;
 16. καὶ ἐὰν εἴπῃ τὸ οὖς· Ὅτι οὐκ εἰμὶ ὀφθαλμός, οὐκ εἰμὶ ἐκ τοῦ σώματος, οὐ παρὰ τοῦτο οὐκ
 ἔστιν ἐκ τοῦ σώματος·
 17. εἰ ὅλον τὸ σῶμα ὀφθαλμός, ποῦ ἡ ἀκοή; εἰ ὅλον ἀκοή, ποῦ ἡ ὄσφρησις;
 18. νυνὶ δὲ ὁ θεὸς ἔθετο τὰ μέλη, ἐν ἑκαστὸν αὐτῶν, ἐν τῷ σώματι καθὼς ἠθέλησεν.
 19. εἰ δὲ ἦν τὰ πάντα ἐν μέλος, ποῦ τὸ σῶμα;
 20. νῦν δὲ πολλὰ μὲν μέλη, ἐν δὲ σῶμα.

15. ean ho pous eipē Hoti eimi ouk cheir eimi ouk ek tou sōmatos ou para touto estin ouk
 ek
 tou sōmatos

16. kai ean to ous eipē Hoti eimi ouk ophthalmos eimi ouk ek tou sōmatos ou para touto
 estin
 ouk ek tou sōmatos

17. ei holon to sōma ophthalmos pou hē akoē ei holon akoē pou hē osphrēsis
 18. de nyni ho theos etheto ta melē hekaston hen autōn en tō sōmati kathōs ēthelēsen
 19. de ei ta panta ēn hen melos pou to sōma
 20. de nyn men polla melē de hen sōma

12.15-20: Prin personalizarea mădulelor trupului uman, Pavel ilustrează trei niveluri de
 pericole potențiale în Trupul lui Christos, care trebuie evitate:

- primul nivel: mădularul mai puțin important nu trebuie să invidieze pe cel de importanță comparabilă, ci să stea mulțumit în trup (piciorul vs. mâna și urechea vs. ochiul, v. 15-16)

- al doilea nivel: mădularul mai puțin important nu trebuie să se subestimeze, fiindcă nimeni nu-i poate înlocui funcția (*ochiul vs. auzul vs. mirosul*, v. 17)
- al treilea nivel: niciun mădular nu trebuie să conteste poziția sa în trup, ci să admită că existența trupului este asigurată de o diversitate de mădulare așezate de Dumnezeu la locul lor (v. 18-20)

12.15:

dacă – particulă condițională, care se repetă de cinci ori în acest paragraf, pentru a semnala pericolele pe care le-am prezentat

piciorul ar zice – personificare ce surprinde situația reală din biserica din Corint; noi invidiem pe cei ce ne depășesc cu puțin (Augustin)

12.16:

urechea – este invidioasă pe ochiul cu care se compară

nu este pentru aceasta din trup? – afirmație retorică, al cărei răspuns este categoric „da”; subevaluarea nu este realistă

12.17:

dacă... dacă – introduc două întrebări care nu primesc răspuns; în original, verbul „a fi” este subînțeles (în toate cele patru construcții)

12.18:

Dumnezeu a pus – verbul indică o acțiune încheiată, săvârșită de Dumnezeu în creație

cum a voit El – diversitatea din trup exprimă voia lui Dumnezeu; nu mădularele aleg, ci El le rânduieste locul potrivit

Suveranitatea lui Dumnezeu în creație (v. 18) este în armonie cu suveranitatea Duhului în distribuirea darurilor (v. 11); armonizarea celor două versete revelează divinitatea Duhului Sfânt.

12.19:

dacă – introduce ultima întrebare din seria celor cinci; răspunsul se subînțelege: dacă nu există diversitate, nu există trup

12.20:

Pavel repetă adevărul din v. 12 și 14: multe mădulare, un singur trup. Versetul poate fi luat drept concluzie a paragrafului analizat (v. 12-20), dar și ca introducere a paragrafului următor (v. 21-26).

Ideea exegetică (12.15-20): Unitatea organică și buna funcționare a trupului uman sunt date de o diversitate de mădulare așezate la locul lor, fără a se invidia sau disprețui reciproc.

12.21-26: Unitatea în diversitate reflectă înțelepciunea lui Dumnezeu

21. *Ochiul nu poate zice mâinii: „N-am trebuință de tine”; nici capul nu poate zice*

- picioarelor: „N-am trebuință de voi.”*
22. *Ba mai mult, mădulele trupului care par mai slabe sunt de neapărată trebuință.*
23. *Și părțile trupului care par vrednice de mai puțină cinste, le îmbrăcăm cu mai multă podoabă. Așa că părțile mai puțin frumoase ale trupului nostru capătă mai multă frumusețe,*
24. *pe când cele frumoase n-au nevoie să fie împodobite. Dumnezeu a întocmit trupul în așa*
- fel, ca să dea mai multă cinste mădulelor lipsite de cinste,*
25. *pentru ca să nu fie nicio dezbinare în trup, ci mădulele să îngrijească deopotrivă unele*
- de altele.*
26. *Și dacă suferă un mădular, toate mădulele suferă împreună cu el; dacă este prețuit un*
- mădular, toate mădulele se bucură împreună cu el. (VDC)*
21. *Ochiul nu-i poate spune mâinii: „N-am nevoie de tine!”, iar capul nu le poate spune picioarelor: „N-am nevoie de voi!”*
22. *ci, dimpotrivă, acele mădule ale trupului care par a fi mai slabe sunt absolut necesare,*
23. *iar acele mădule ale trupului care ni se par mai puțin vrednice de cinste le îmbrăcăm cu mai multă cinste și mădulele noastre mai puțin plăcute le tratăm cu mai mult respect,*
24. *pe când mădulele noastre cele mai atractive nu au nevoie de aceasta. Dar Dumnezeu așa a aranjat trupul, dând o mai mare onoare unui mădular inferior,*
25. *ca să nu fie nici o dezbinare în trup, ci mădulele să aibă grijă unele de altele.*
26. *Dacă un mădular suferă, toate mădulele trupului suferă împreună cu el; dacă un mădular este onorat, toate mădulele se bucură împreună cu el. (NTR)*
21. *Și nu poate ochiul să zică mâinii: N-am trebuință de tine; sau, iarăși capul să zică picioarelor: N-am trebuință de voi.*
22. *Ci cu mult mai mult mădulele trupului, care par a fi mai slabe, sunt mai trebuincioase.*
23. *Și pe cele ale trupului care ni se par că sunt mai de necinste, pe acelea cu mai multă evlavie le îmbrăcăm; și cele necuviincioase ale noastre au mai multă cuviință.*
24. *Iar cele cuviincioase ale noastre n-au nevoie de acoperământ. Dar Dumnezeu a întocmit*
- astfel trupul, dând mai multă cinste celui căruia îi lipsește,*
25. *Ca să nu fie dezbinare în trup, ci mădulele să se îngrijească deopotrivă unele de altele.*
26. *Și dacă un mădular suferă, toate mădulele suferă împreună; și dacă un mădular este cinstit, toate mădulele se bucură împreună. (BOR)*
21. *Și nu poate ochiul să-i zică mâinii: N'am nevoie de tine!; sau, tot așa, capul să le zică*

picioarelor: N'am nevoie de voi!

22. *Dimpotrivă, cu mult mai mult: mădularele trupului socotite a fi mai slabe, ele sunt mai trebuincioase;*
23. *și pe cele ce ni se par că sunt mai de necinste ale trupului, pe acelea cu mai multă cinstire*
le încingem, și cele necuviincioase ale noastre au parte de mai multă cuviință,
24. *de care cele cuviincioase ale noastre nu au nevoie. Dar Dumnezeu a întocmit astfel trupul,*
dând mai multă cinstire celui căruia îi lipsește,
25. *ca să nu fie dezbinare în trup, ci mădularele să se îngrijească deopotrivă unele de altele.*
26. *Și dacă un mădular suferă, toate mădularele suferă cu el; și dacă un mădular este slăvit,*
toate mădularele se bucură cu el. (BA)

21. *οὐ δύναται δὲ ὁ ὀφθαλμὸς εἰπεῖν τῇ χειρὶ· Χρείαν σου οὐκ ἔχω, ἢ πάλιν ἢ κεφαλὴ τοῖς ποσίν·*

Χρείαν ὑμῶν οὐκ ἔχω·

22. *ἀλλὰ πολλῶ μᾶλλον τὰ δοκοῦντα μέλη τοῦ σώματος ἀσθενέστερα ὑπάρχειν ἀναγκαῖα ἐστίν,*

23. *καὶ ἃ δοκοῦμεν ἀτιμότερα εἶναι τοῦ σώματος, τούτοις τιμὴν περισσοτέραν περιτίθεμεν, καὶ τὰ ἀσχήμονα ἡμῶν εὐσχημοσύνην περισσοτέραν ἔχει,*

24. *τὰ δὲ εὐσχήμονα ἡμῶν οὐ χρείαν ἔχει. ἀλλὰ ὁ θεὸς συνεκέρασεν τὸ σῶμα, τῶ ὑστεροῦντι περισσοτέραν δούς τιμὴν,*

25. *ἵνα μὴ ᾗ σχίσμα ἐν τῷ σώματι, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ὑπὲρ ἀλλήλων μεριμνῶσι τὰ μέλη.*

26. *καὶ εἴτε πάσχει ἐν μέλος, συμπάσχει πάντα τὰ μέλη· εἴτε δοξάζεται μέλος, συγχαίρει πάντα τὰ μέλη.*

21. *de nyn men polla melē de hen sōma de ho ophthalmos ou dynatai eipein tē cheiri ouk echō*

Chreian sou ē palin hē kephalē tois posin ouk echō Chreian hymōn

22. *alla pollō mallon ta melē tou sōmatos dokounta hyparchein asthenestera estin anankaia*

23. *kai tou sōmatos ha dokoumen einai atimotera toutois peritithemen perissoteran timēn kai*

hēmōn ta aschēmona echei perissoteran euschēmosynēn

24. *de hēmōn ta euschēmona ou echei chreian alla ho theos synekerasen to sōma dous perissoteran timēn tō hysterounti*

25. *hina mē ē schisma en tō sōmati alla ta melē to auto merimnōsi hyper allēlōn*

26. *kai eite hen melos paschei panta ta melē sympaschei eite melos doxazetai panta ta melē synchairei*

12.21-26: Pavel continuă metafora trupului, punând accentul pe unitatea manifestată în diversitate.

12.21:

ochiul vs. *mâna* și *capul* vs. *picioarele* – mădulare diferite ca importanță, dar la fel de necesare trupului

nu poate zice – afirmație la forma negativă, care indică lipsa de aroganță și de dispreț între mădularele trupului

n-am trebuință de tine – este posibil ca această expresie să fi ieșit din gura unor corinteni cu daruri „mai mari”

12.22:

par (a fi) – este doar o impresie, nu o realitate

mai slabe – comparativul de la *asthenēs* (sens: mai puțin importante)

12.23:

vrednice de mai puțină cinste (atimotera) = mai puțin onorabile (ex. organele reproductive și excretorii); aceste mădulare nu sunt disprețuite, ci sunt împodobite astfel încât să capete egală cinste cu toate celelalte

mai puțin frumoase (aschēmona) = mai puțin prezentabile; se referă la mădularele amintite anterior

12.24:

frumoase (euschēmona) = prezentabile

nu au nevoie – frumusețea lor este compensatorie

12.25:

Două motive ale intervenției compensatorii:

- *să nu fie nicio dezbinare în trup* – să fie asigurată unitatea trupului; aluzie la dezbinările din biserică (1.10; 3.3; 11.18)
- *mădularele să îngrijească deopotrivă unele de altele* – lipsa conflictelor este necesară, dar nu suficientă; mai trebuie interdependență și cooperare pozitivă între mădularele din trup (*merimnaō* = a se îngriji de, a promova interesul altuia)

v. 26:

Două principii care asigură sănătatea trupului:

- *dacă suferă un mădular, toate mădularele suferă împreună cu el* – compasiune ce provine din unitatea organică a trupului; acesta este un principiu esențial în creștinism
- *dacă este prețuit un mădular, toate mădularele se bucură împreună cu el* – principiu de sine stătător, care poate fi și „cealaltă față a monedei” a principiului anterior (ca în Rom. 12.15); nu indiferență sau invidie, ci compasiune și simpatie

Ideea exegetică (12.21-26): Unitatea trupului este asigurată de bunele relații dintre diversele mădulare, la fel de necesare, care simt unele cu altele și se slujesc reciproc, fără invidie sau dispreț.

3c) Trupul lui Hristos trebuie să urmeze după modelul trupului uman (v. 27-31)

Argumentul lui Pavel este gradual: (1) Biserica este Trupul lui Christos (v. 27) și (2) Biserica trebuie să funcționeze după modelul desăvârșit al trupului uman (v. 28-31).

12.27: Biserica este Trupul lui Christos

27. *Voi sunteți trupul lui Hristos, și fiecare, în parte, mădularele lui.* (VDC)

27. *Voi sunteți trupul lui Cristos și fiecare este un mădular al lui.* (NTR)

27. *Iar voi sunteți trupul lui Hristos și mădulare (fiecare) în parte.* (BOR)

27. *Iar voi sunteți trupul lui Hristos, și mădulare fiecare în parte.* (BA)

27. *Ῥμεῖς δὲ ἐστε σῶμα Χριστοῦ καὶ μέλη ἐκ μέρους.*

27. *de Hymeis este sōma Christou kai melē ek merous*

12.27: Pavel folosește metafora trupului (cunoscută grecilor din vremea aceea) cu două sensuri noi, atribuind-o întâi lui Christos (v.12; Rom. 12.4,5) și apoi Bisericii (v. 27; Efes. 1.22,23; 4.4,16; Col. 1.18; 2.19). Sau, altfel spus, al doilea uzaj extinde sensul metaforei, întrucât Capul Bisericii este Christos.

12.27:

voi – accentuat; referire la credincioșii care constituiau biserica din Corint

Trupul lui Christos – fără articol; accentuează ideea că este Trupul lui Christos, nu un oarecare trup; sens echivalent cu „Biserică” din versetul următor

fiecare în parte – niciunul nu este tot trupul și niciunul nu este exclus din trup; accent pe diversitatea Trupului

mădularele lui – Trupul lui Christos este compus după modelul trupului uman; accent pe unitatea Trupului, dar și pe legătura organică a credincioșilor cu Christos

Identificarea credincioșilor cu mădularele Trupului lui Christos introduce ideea că darurile spirituale nu sunt bunuri individuale; ele sunt date și trebuie să funcționeze în cadrul Trupului lui Christos.

12.28-31: Biserica trebuie să funcționeze după modelul desăvârșit al trupului uman

28. *Și Dumnezeu a rânduit în Biserică, întâi, apostoli; al doilea, proroci; al treilea, învățători; apoi, pe cei ce au darul minunilor; apoi, pe cei ce au darul tămăduirilor, ajutorărilor, cârmuirilor și vorbirii în felurite limbi.*

29. *Oare toți sunt apostoli? Toți sunt proroci? Toți sunt învățători? Toți sunt făcători de minuni?*

30. *Toți au darul tămăduirilor? Toți vorbesc în alte limbi? Toți tălmăcesc?*

31. *Umblați, dar, după darurile cele mai bune. Și vă voi arăta o cale nespus mai bună.* (VDC)

28. *Dumnezeu a desemnat în biserică mai întâi apostoli, în al doilea rând profeți, în al treilea*

rând învățători, apoi pe cei care fac minuni, apoi pe cei care au daruri de vindecare, de ajutorare, de administrare și pe cei ce au darul feluritelor limbi.

29. *Sunt oare toți apostoli? Sunt toți profeți? Sunt toți învățători? Fac toți minuni?*

30. *Au toți daruri de vindecare? Vorbesc toți în limbi? Traduc toți?*

31. *Deci fiți plini de râvnă după cele mai importante daruri. Și vă voi arăta o cale dincolo de*

orice comparație. (NTR)

28. *Și pe unii i-a pus Dumnezeu, în Biserică: întâi apostoli, al doilea prooroci, al treilea învățători; apoi pe cei ce au darul de a face minuni; apoi darurile vindecărilor, ajutorările, cârmuirile, felurile limbilor.*

29. *Oare toți sunt apostoli? Oare toți sunt prooroci? Oare toți învățători? Oare toți au putere*

să săvârșească minuni?

30. *Oare toți au darurile vindecărilor? Oare toți vorbesc în limbi? Oare toți pot să tălmăcească?*

31. *Râvniți însă la darurile cele mai bune. Și vă arăt încă o cale care le întrece pe toate: (BOR)*

28. *Și pe unii i-a pus Dumnezeu în Biserică: întâi, apostoli; al doilea, profeți; al treilea, învățători. . . Apoi sunt minunile, apoi darurile vindecărilor, ajutorările, cârmuirile, felurimea limbilor.*

29. *Oare toți sunt apostoli? oare toți sunt profeți? oare toți sunt învățători? oare toți fac minuni?*

30. *oare toți au darurile vindecărilor? oare toți vorbesc în limbi? oare toți pot să tălmăcească?*

31. *Râvniți însă la darurile cele mai bune. Și-am să v'arăt acum o cale și mai înaltă. (BA)*

28. *καὶ οὓς μὲν ἔθετο ὁ θεὸς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ πρῶτον ἀποστόλους, δεύτερον προφήτας, τρίτον διδασκάλους, ἔπειτα δυνάμεις, ἔπειτα χαρίσματα ἰαμάτων, ἀντιλήμψεις, κυβερνήσεις, γένη*

γλωσσῶν.

29. *μὴ πάντες ἀπόστολοι; μὴ πάντες προφῆται; μὴ πάντες διδάσκαλοι; μὴ πάντες δυνάμεις;*

30. *μὴ πάντες χαρίσματα ἔχουσιν ἰαμάτων; μὴ πάντες γλώσσαις λαλοῦσιν; μὴ πάντες διερμηνεύουσιν;*

31. *ζηλοῦτε δὲ τὰ χαρίσματα τὰ ἁμείζονα. καὶ ἔτι καθ' ὑπερβολὴν ὁδὸν ὑμῶν δείκνυμι.*

28. *kai hous men ho theos etheto en tē ekklēsia prōton apostolous deuteron prophētas triton didaskalous epeita dynameis epeita charismata iamaton antilēmpseis kybernēseis genē glōssōn*

29. *mē pantes apostoloi mē pantes prophētai mē pantes didaskaloi mē pantes dynameis*

30. *mē pantēs echousin charismata iamatōn mē pantēs lalousin glōssais mē pantēs diermēneousin*
31. *de zēloute ta ta meizona charismata kai deiknymi hymin eti kath' hyperbolēn hodon*

12.28: Apare o listă diferită de cea din v. 8-10, cu opt daruri. De fapt, primele trei (listate în ordine) pot fi considerate slujbe sau „lucrări care își găsesc expresia în diferite persoane”, în timp ce următoarele cinci sunt „înzestrări speciale ale Duhului Sfânt, date diferitelor persoane din biserică, pentru zidirea membrilor acesteia” (Fee).

12.28:

Dumnezeu a rânduit în Biserică – paralelă teologică cu v. 18,24, care reia ideea din v. 6u; aceasta este o rânduală divină în Biserică, menită să dureze cât timp va exista Biserica pe pământ

întâi ... al doilea ... al treilea – ordinea ar putea fi: a) cronologică, reflectând modul în care a luat ființă Biserica primară; sau b) de importanță (vezi și Efes. 4.11), ilustrând „darurile cele mai bune” (cf. v. 31)

apostoli – din gr. *apostoloi* = „trimiși cu o misiune”, „ambasadori”; nu se referă doar la „cei doisprezece” ucenici aleși și trimiși direct de Domnul Isus (Mat. 10.5), ci și la cei de mai târziu, cunoscuți ca apostoli ai Bisericii: Barnaba (Fapte 14.4,14), Andronic și Iunia (Rom. 16.7), Apollo (1 Cor. 4.9), Iacov, fratele Domnului (Gal. 1.19), Epafrodit (Fil. 2.25), Sila și Timotei (cf. 1 Tes. 2.6) și mulți alții, din istoria milenară a Bisericii

proroci – cf. v. 10; această slujbă este de sine stătătoare, chiar dacă uneori apare asociată cu cea de apostol (Efes. 2.20; 3.5; Apoc. 18.20); prorocii se pare că nu erau slujitori itineranți, ci existau în fiecare biserică locală

Biblia menționează două categorii de proroci: (1) care au scris Scripturi (2 Pet. 3.16; Apoc. 22.18-19) și (2) care comunicau diferite mesaje de la Duhul Sfânt către credincioșii care treceau prin diferite situații. Dacă prima categorie a încetat odată cu scrierea Apocalipsei, a doua constituie un dar dat de Domnul Bisericii Sale (Efes. 4.8,11), „până în ziua venirii Domnului nostru Isus Hristos” (1 Cor. 1.7; 13.10). Din categoria a doua fac parte: Iuda și Sila (Fapte 15.32), fetele lui Filip (Fapte 21.9), Agab (Fapte 21.10-11), prorocii din Corint (1 Cor. 14) etc.

învățători – slujitori locali, pentru zidirea bisericii locale (Efes. 4.11-15); învățători consacrați, posibil itineranți (Fapte 13.1; 1 Cor. 12.29)

Învățătorii apar asociați atât cu prorocii (Fapte 13.1), cât și cu păstorii (Efes. 4.11). În ultimul caz, s-ar putea ca expresia „păstori și învățători” să cumuleze cele două funcții în una singură, întrucât păstorii trebuiau să fie competenți și implicați în învățarea altora (1 Tim. 5.17; Tit 1.9). Pavel mărturisește că lucrarea sa cumulează slujbele de apostol, evanghelist și învățător (2 Tim. 1.11).

apoi – introduce o mixare de trei daruri cu manifestare miraculoasă (*minuni, tămăduiri, vorbiri în felurite limbi*) și două mai puțin spectaculoase (*ajutorări și cârmuiri*), în ordine aleatorie (compară cu lista din v. 8-10!); vorbirea în limbi (și tălmăcirea) își păstrează aceleași ultime poziții (v. 10,28,30)

cei ce au darul minunilor – în original apare un singur cuvânt, *dynameis*; *minunile*, BA

În NT, minunile au făcut parte din „semnele unui apostol”, însoțind predicarea Evangheliei (2 Cor. 12.12). Acest dar este încă actual, manifestându-se mai frecvent în teritoriile unde vestirea Evangheliei este la început.

darul tămăduirilor (*charismata iamatōn*) – aceeași expresie formată din două plurale, ca în v. 9

(*darul*) **ajutorărilor** (*antilēmpseis*) – (plural: *darul/darurile ajutorărilor* sau *cei capabili să ajute*); tot felul de fapte bune spre care ne îndreaptă Duhul Sfânt

Verbul mai apare în Fapte 20.35 („să ajutați pe cei slabi”) și în 1 Tim. 6.2 („se bucură de binefacerile slujbei lor”). În Fapte 6.2-3, termenul „mese” se referă la mesele de bani, unde se împărțeau ajutoarele financiare colectate (Rom. 15.25,26); cerința ca aleșii să fie „plini de Duhul Sfânt” sugerează că ei trebuiau să lucreze cu darurile Duhului.

(*darul*) **cârmuirilor** (*kybernēseis* - (plural: *daruri de administrare*, NTR, de cârmuire, de îndrumare); ex. cârmaciul vasului (Fapte 27.11, Apoc. 18.17), cel ce coordonează afacerile, cel ce îndrumă, sfătuiește și conduce biserica locală, cel ce conduce pe cineva în îndeplinirea unei lucrări din biserică

Darurile de ajutorare și de cârmuire erau active în bisericile din secolul întâi, dar nu știm exact în ce consta lucrarea lor.

(*darurile*) **vorbirii în felurite limbi** (*genē glōssōn*) – ca în v. 10; darul complementar, tălmăcirea limbilor, nu este specificat aici, dar apare în seria de întrebări care urmează (v. 30)

12.29-30: Versetele conțin o serie de șapte întrebări retorice care încep cu o particulă negativă (*mē*) și al căror răspuns este „nu” (*mē*). Textul reia lista din v. 28, cu mici modificări (sunt omise darurile *ajutorărilor* și *cârmuirilor*, dar este introdusă *tălmăcirea*). Accentul cade pe diversitate. Ideea este că darurile trebuie căutate, dar nimeni nu va fi folosit în public cu toate darurile.

12.30:

toți vorbesc în limbi? – prezent continuu; nu toți continuă să exerseze darul vorbirii în limbi în public (cu tălmăcire, 14.27,30); totuși, ei pot folosi vorbirea în limbi în particular, ca dovadă a botezului cu Duhul Sfânt sau ca limbaj al rugăciunii (Fapte 2.4; 10.46; 19.6; 1 Cor. 14.15,18,28)

tălmăcesc (*diermēneuōsin*) - interpretează (mai degrabă decât *traduc*, NTR)

12.31:

umblați (*zēloute*) – râvniți, fiți plini de râvnă, doriți cu pasiune; imperativ (ca în 14.1,39), cu sens de continuitate, fără ironie

darurile cele mai bune (*ta meizona charismata*) – cele mai mari/mai bune/mai importante; toate darurile inteligibile sunt mai importante ca limbile neinterpretate în public (14.16-19)

o cale nespun mai bună (*kath' hyperbolēn hodon*) – dincolo de orice comparație (NTR); dragostea (*roada* Duhului!) nu este comparată cu *darurile*, ci prezentată ca modul de viață optim în folosirea darurilor Duhului (13; 14.1)

Ideea exegetică (12.27-31): În Trupul lui Christos, credincioșii trebuie să exerseze cu pasiune darurile duhovnicești, după modelul de funcționare a trupului uman.

1 Corinteni 13.1-13

4. Exercițarea darurilor în dragoste 13.1-13

Capitolul 13 nu este o digresiune, ci este climaxul argumentului paulin: darurile au valoare doar manifestate cu dragoste (agape). Capitolele 12 și 14 conțin primul test al darurilor: zidesc biserica?; capitolul intermediar conține al doilea test: sunt manifestate în dragoste?

Pasajul nu pune în contrast darurile Duhului cu roada Duhului, căci ambele provin din Duhul; contrastul vizează modul de manifestare a darurilor: fără dragoste – cu dragoste.

Argumentul acestui pasaj: necesitatea dragostei în manifestarea darurilor este dată de caracterul dragostei exprimat în relațiile cu semenii și de supremația ei în raport cu celelalte virtuți creștine.

Urmărind argumentul de mai sus, capitolul se împarte în trei paragrafe: a) Necesitatea dragostei în manifestarea darurilor (1-3), b) Caracterul dragostei în relațiile interpersonale (4-7) și c) Supremația dragostei în raport cu celelalte virtuți creștine (8-13).

4a) Necesitatea dragostei în manifestarea darurilor (13.1-3):

Pasajul conține șapte daruri a căror manifestare fără dragoste devine inutilă: limbi, prorocie, înțelepciune (iluminare), cunoștință, credință, dărnicie, martiraj. În biserica din Corint, „darurile erau autentice, dar motivațiile credincioșilor nu erau cele care trebuiau să fie” (S. Horton).

13.1-3:

1. *Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești, și n-aș avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zăngănitor.*
2. *Și chiar dacă aș avea darul prorociei și aș cunoaște toate tainele și toată știința; chiar dacă aș avea toată credința, așa încât să mut și munții, și n-aș avea dragoste, nu sunt nimic.*
3. *Și chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic. (VDC)*

1. *Dacă vorbesc în limbi omenești și îngerești, dar nu am dragoste, sunt un gong de aramă zgomotos sau un chimval zăngănitor.*
2. *Dacă am darul profeției și înțeleg toate tainele și am toată cunoașterea și dacă am toată credința, așa încât să mute munții, dar nu am dragoste, nu sunt nimic.*
3. *Dacă dau tot ce am și dacă-mi dau chiar și trupul să mă laud, dar nu am dragoste, nu câștig nimic. (NTR)*

1. *De aș grăi în limbile oamenilor și ale îngerilor, iar dragoste nu am, făcutu-m-am aramă sunătoare și chimval răsunător.*

2. *Și de aș avea darul proorociei și tainele toate le-aș cunoaște și orice știință, și de aș avea atâta credință încât să mut și munții, iar dragoste nu am, nimic nu sunt.*
3. *Și de aș împărți toată avuția mea și de aș da trupul meu ca să fie ars, iar dragoste nu am, nimic nu-mi folosește. (BOR)*

1. *De-aș grăi în limbile oamenilor și ale îngerilor, dar dacă n'am iubire, făcutu-m'am aramă*

sunătoare și chimval zăngănitor.

2. *Și de-aș avea darul profetiei și de-aș cunoaște toate tainele și toată știința și de-aș avea credința toată să pot muta și munții, dar dacă n'am iubire, nimic nu sunt.*
3. *Și toate averile mele de le-aș împărți și trupul meu de mi l-aș da să-l ardă, dar dacă n'am iubire, nimic nu-mi folosește. (BA)*

1. *Ἐὰν ταῖς γλώσσαις τῶν ἀνθρώπων λαλῶ καὶ τῶν ἀγγέλων, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, γέγονα χαλκός*

ἡχῶν ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον.

2. *καὶ ἐὰν ἔχω προφητείαν καὶ εἰδῶ τὰ μυστήρια πάντα καὶ πᾶσαν τὴν γνῶσιν, καὶ ἐὰν ἔχω πᾶσαν τὴν πίστιν ὥστε ὄρη μεθιστάναι, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, οὐθέν εἰμι.*
3. *καὶ ἐὰν ψωμίσω πάντα τὰ ὑπάρχοντά μου, καὶ ἐὰν παραδῶ τὸ σῶμά μου, ἵνα καυθήσομαι, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, οὐδὲν ὠφελοῦμαι.*

1. *Ean lalō tais glōssais tōn anthrōpōn kai tōn angelōn de mē echō agapēn gegona ēchōn chalkos ē alalazon kymbalon.*

2. *kai ean echō prophēteian kai eidō panta ta mystēria kai pasan tēn gnōsin kai ean echō pasan tēn pistin hōste methistanai orē de mē echō agapēn eimi outhen.*

3. *kai ean psōmisō panta mou ta hyparchonta kai ean paradō mou to sōma hina kauthēsomai de mē echō agapēn ōpheloumai ouden.*

13.1:

chiar dacă (*ean*) – particulă condițională, care sugerează o acțiune potențială; se repetă în v. 2 și în v. 3 (de două ori)

aș vorbi în limbi omenеști – (*lalō* = *vorbesc*, NTR); plasarea vorbirii în limbi de pe ultimul loc (v. 28) pe primul reflectă importanța darului în ochii corintenilor

limbi îngerești – situație ipotetică, posibil o figură de stil

dragoste (*agapē*) – unul dintre cei câțiva termeni grecești pentru „dragoste”, folosit în Septuaginta și în formă verbală (Gen. 22.2); sinonim cu *hesed* din Vechiul Testament, exprimă legământul de dragoste al lui Dumnezeu (în iudaism) și dragostea jertfitoare (în creștinism, 1 In. 4.10).

aramă sunătoare sau chimval zăngănitor - efect temporar spectaculos menit să atragă atenția, dar de scurtă durată (în contrast cu dragostea eternă, v. 8); zgomot (dar nu melodie!) fără valoare spirituală în închinare

Corintul era faimos în prelucrarea bronzului, din care se confecționau și oglinzile (vezi v. 12). În lumea romană din vremea lui Pavel, sunetele instrumentelor de aramă erau folosite pentru a atrage închinătorii în cadrul cultelor lui Dionisos și al Cibeleurilor.

13.2:

darul prorociei – foarte apreciat de Pavel (14.1), acest dar se bucură de o atenție deosebită de-a lungul capitolului 14

aș cunoaște toate tainele (mystēria) și toată știința (gnōsis) - suma a toată înțelepciunea umană și divină, care include darurile înțelepciunii și al cunoștinței (12.8); „înțelegerea printr-o iluminare supranaturală a tuturor tainelor care n-au fost descoperite în vremurile Vechiului Testament, ci sunt descoperite acum în vremea Noului Testament, primirea tuturor felurilor de cunoștințe supranaturale” (S. Horton)

credința ... să mut și munții – se referă la darul credinței (12.9; Mat. 17.20)

nu sunt nimic – nu darul în sine, ci cel ce practică darul fără dragoste este nimic (nu are valoare nici pentru zidirea bisericii locale, nici în fața lui Dumnezeu); fără dragoste, cunoștința îl poate face mândru (8.1,2) și chiar fatal pentru cei slabi (8.10,11)

13.3:

mi-aș împărți (psōmizo) = a da în cantități mici, la mulți (ca în In. 13.26)

pentru hrana săracilor – expresia nu apare în original, deși este implicată sensul verbului

mi-aș da trupul să fie ars - probabil ca martir (la data scrierii epistolei, arderea pe rug a creștinilor de către Nero încă nu începuse!); în alte manuscrise apare varianta redată în NTR: *mi-aș da trupul să mă laud*, adică, cu o motivație greșită, egoistă

nu-mi folosește la nimic – fără răsplată (cf. 3.10-15); paralelism crescător în intensitate, ținând cont că darurile sunt evaluate după folosul adus comunității: „sunt o aramă sunătoare” (v. 1), „nu sunt nimic” (v. 2) și „nu-mi folosește la nimic” (v. 3)

Ideea exegetică (13.1-3): Fără dragoste, chiar și cele mai laudabile și spectaculoase manifestări ale darurilor duhovnicești sunt lipsite de valoare.

4b) Caracterul dragostei în relațiile interpersonale (13.4-7)

Pasajul conține celebrul imn sau poem despre dragoste, scris de Pavel. Agape nu este o simplă emoție, ci o acțiune exprimată de câteva verbe active. Schimbarea subiectului (de la „eu” la „dragostea”) impune trecerea de la persoana I la persoana a III-a. *Agapē* este definită prin 6 afirmații și 8 negații; vezi și lista din Gal. 5.22-23 (roada Duhului).

13.4-7:

4. *Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate; dragostea nu pizmuiește; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie,*
5. *nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău,*
6. *nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr,*
7. *acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul.* (VDC)

4. *Dragostea este răbdătoare, dragostea este plină de bunătate, nu este invidioasă, dragostea*

nu se laudă, nu este mândră,

5. *nu se comportă indecent, nu-și urmărește propriile interese, nu se supără, nu se gândește la rău,*

6. *nu se bucură de nedreptate, ci își găsește bucuria în adevăr,*

7. *suportă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul. (NTR)*

4. *Dragostea îndelung răbdă; dragostea este binevoitoare, dragostea nu pizmuește, nu se laudă, nu se trufește.*

5. *Dragostea nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu gândește răul.*

6. *Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr.*

7. *Toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduiește, toate le răbdă. (BOR)*

4. *Iubirea răbdă 'ndelung; iubirea se dăruie, ea nu invidiază; ea nu se trufește, nu se îngâmă;*

5. *ea nu se poartă cu necuviință, nu-și caută pe ale sale, nu se întărită, nu ține 'n seamă răul,*

6. *nu se bucură de nedreptate, ci de adevăr se bucură;*

7. *pe toate le suferă, pe toate le crede, pe toate le nădăjduiește, pe toate le răbdă; (BA)*

4. *Ἡ ἀγάπη μακροθυμεῖ, χρηστεύεται ἡ ἀγάπη, οὐ ζηλοῖ ἡ ἀγάπη, οὐ περπερεύεται, οὐ φυσιοῦται,*

5. *οὐκ ἀσχημονεῖ, οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς, οὐ παροξύνεται, οὐ λογίζεται τὸ κακόν,*

6. *οὐ χαίρει ἐπὶ τῇ ἀδικίᾳ, συγχαίρει δὲ τῇ ἀληθείᾳ·*

7. *πάντα στέγει, πάντα πιστεύει, πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει.*

4. *HĒ agapē makrothymēi hē agapē chrēsteuetai hē agapē ou zēloi ou perpereuetai ou physioutai*

5. *ouk aschēmonei ou zētei ta heautēs ou paroxynetai ou logizetai to kakon*

6. *ou chairei epi tē adikia de synchairei tē alētheia*

7. *stegēi panta pisteuei panta elpizei panta hypomenei panta*

13.4:

îndelung răbdătoare – amintește de roada Duhului numită „îndelunga răbdare” (*makrothymia*), un termen compus din *makros* („lung”) și *thymos* („cumpăt”); a-și păstra cumpătul, a ține la distanță pasiunea, dorința sau impulsul care încearcă a pune stăpânire pe cineva

Sens biblic: a ține piept provocărilor din afară, ca să nu perturbe bunele relații cu semenii și cu Dumnezeu (2 Cor. 6.6; Col. 1.11).

plină de bunătate (vb. *chrēsteuomai*, numai aici în NT) – excelență morală, în relație cu oamenii: a fi gentil, plăcut și sensibil; a se dăruia, a sluji tuturor, chiar și celor ce se poartă rău (Efes. 4.31,32)

nu pizmuiește – nu cunoaște invidie, rivalitate, rânchiună sau concurență; nu râvnește bunurile cuiva, nici controlul asupra lui

nu se laudă – nu face paradă de virtuțile ei; invidia și lauda erau f. răspândite printre corinteni, cauzând dezbinări (3.3-5)

nu se umflă de mândrie – verbul *physioō* apare de 7 ori în NT (de 6 ori în 1 Cor. 4.6,18,19; 5.2; 8.1 și 13.4 și o dată în Col.); frecvența sa apariție în această epistolă relevă un defect al corintenilor

13.5:

nu se poartă necuviincios (*aschēmoneō* = „ceea ce nu corespunde formei proprii”) – *nu se comportă indecent* (NTR); *nu încalcă regulile bunului simț* (BVA), nu se comportă grosolan sau rușinos

Lipsă de bună-cuviință la corinteni se observă în modul de participare a femeilor la închinare (11.2-16), în raportarea credincioșilor la Cina Domnului (11.17-22) și în desfășurarea serviciilor publice (14.26-33).

nu caută folosul său – *nu-și urmărește propriile interese* (NTR); nu este egoistă, dornică să apuce, lacomă

nu se mânie – *nu se supără* (NTR), nu devine irascibilă

nu se gândește la rău – *nu ține în seamă răul* (BA); nu contabilizează greșelile cuiva; nu amintește mereu cuiva de greșelile comise, ci uită trecutul

13.6:

Un adevăr spus cu ajutorul unui verb la forma negativă și a unuia la forma afirmativă:

nu se bucură de nelegiuire - *de nedreptate (adikia), de căderea sau nenorocirea cuiva*; ex. incestul (5.1,2,8); termenul „nelegiuire” rareori apare în contrast cu „adevăr”

se bucură de adevăr - *își găsește bucuria în adevăr* (NTR); *este preocupată cu satisfacție de adevăr* (BVA); contrastul ar putea sugera o trăire nu în nelegiuire, ci în adevărul Evangheliei

13.7:

totul – apare de 4 ori în acest verset, împreună cu câte un verb la prezent, pentru a accentua caracterul inclusiv al dragostei; sens: toate lucrurile, în toate timpurile, în toate ocaziile

acoperă – nu scoate la lumină, suportă consecințele, suferă, protejează (8.13; 1 Pet. 4.8); în formă substantivală înseamnă „acoperiș” (Mat. 8.8)

crede – vede binele din ceilalți; acceptă tot ce este adevărat (ca în 15.11)

nădăjduiește – are încredere și privește înainte cu optimism (9.10,11); nu disperă, chiar dacă încă nu se văd rezultatele

suferă (*hypomenō*) – *are o totală răbdare* (BVA); termen puternic, cu sensul de a suporta ispitele și încercările (Mat. 10.22; 24.13; Iac. 1.12); nu supunere cu resemnare, ci tărie morală activă, care rămâne neclintită în fața situațiilor neplăcute cauzate mai ales de oameni (9.19-22)

Ideea exegetică (13.1-7): Dragostea este virtutea supremă care se raportează întotdeauna, față de toți, la superlativ.

4c) Supremația dragostei în raport cu celelalte virtuți creștine (13.8-13)

Paragraf cheie în teologia cesaționistă. Conține două contraste care evidențiază supremația dragostei: *dragoste permanentă vs. daruri trecătoare și perioada de acum vs. perioada viitoare (eschaton)*.

13. 8-13:

8. *Dragostea nu va pieri niciodată. Prorociile se vor sfârși; limbile vor înceta; cunoștința va avea sfârșit.*
9. *Căci cunoaștem în parte și prorocim în parte;*
10. *dar, când va veni ce este desăvârșit, acest „în parte” se va sfârși.*
11. *Când eram copil, vorbeam ca un copil, simțeam ca un copil, gândeam ca un copil; când m-am făcut om mare, am lepădat ce era copilăresc.*
12. *Acum, vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci, vom vedea față în față. Acum, cunosc în parte; dar atunci, voi cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin.*
13. *Acum, dar, rămân acestea trei: credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea. (VDC)*

8. *Dragostea nu se sfârșește niciodată. Cât privește profețiile, ele se vor sfârși; cât privește limbile, ele vor înceta, iar cât privește cunoașterea, ea se va sfârși.*
9. *Căci cunoaștem în parte și profețim în parte,*
10. *însă, atunci când va veni ce este desăvârșit, ceea ce există doar în parte se va sfârși.*
11. *Când eram copil, vorbeam ca un copil, judecam ca un copil, gândeam ca un copil; când am devenit adult, am terminat cu lucrurile copilărești.*
12. *Acum vedem ca într-o reflecție din oglindă, însă atunci vom vedea față în față. Acum cunosc în parte, însă atunci voi cunoaște așa cum am fost și eu cunoscut.*
13. *Acum deci rămân acestea trei: credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea. (NTR)*

8. *Dragostea nu cade niciodată. Cât despre proorocii – se vor desființa; darul limbilor va înceta; știința se va sfârși;*
9. *Pentru că în parte cunoaștem și în parte proorocim.*
10. *Dar când va veni ceea ce e desăvârșit, atunci ceea ce este în parte se va desființa.*
11. *Când eram copil, vorbeam ca un copil, simțeam ca un copil; judecam ca un copil; dar când m-am făcut bărbat, am lepădat cele ale copilului.*
12. *Căci vedem acum ca prin oglindă, în ghicitoră, iar atunci, față către față; acum cunosc în parte, dar atunci voi cunoaște pe deplin, precum am fost cunoscut și eu.*
13. *Și acum rămân acestea trei: credința, nădejdea și dragostea. Iar mai mare dintre acestea este dragostea. (BOR)*

8. *Iubirea niciodată nu se trece. Fie ele profețiile: pieri-vor; fie ele limbile: înceta-vor; fie ea știința: pieri-va.*
9. *Că'n parte cunoaștem și'n parte profețim.*
10. *Dar când va veni ceea ce-i desăvârșit, atunci ceea ce-i în parte se va desființa.*
11. *Când eram copil, vorbeam ca un copil, gândeam ca un copil, judecam ca un copil; dar când am devenit bărbat, le-am desființat pe cele ale copilului.*
12. *Căci acum vedem prin oglindă, ca'n ghicitură; dar atunci, față către față. Acum cunosc în parte; atunci însă deplin voi cunoaște, așa cum și eu deplin sunt cunoscut.*
13. *Și acum rămân: credința, nădejdea, iubirea, acestea trei ; dar cea mai mare din ele este iubirea. (BA)*

8. *Ἡ ἀγάπη οὐδέποτε πίπτει. εἴτε δὲ προφητεῖαι, καταργηθήσονται· εἴτε γλῶσσαι, παύσονται· εἴτε γινῶσις, καταργηθήσεται.*
9. *ἐκ μέρους γὰρ γινώσκομεν καὶ ἐκ μέρους προφητεύομεν·*
10. *ὅταν δὲ ἔλθῃ τὸ τέλειον, τὸ ἐκ μέρους καταργηθήσεται.*
11. *ὅτε ἤμην νήπιος, ἐλάλουν ὡς νήπιος, ἐφρόνουν ὡς νήπιος, ἐλογιζόμην ὡς νήπιος· ὅτε γέγονα ἀνὴρ, κατήργηκα τὰ τοῦ νηπίου.*
12. *βλέπομεν γὰρ ἄρτι δι' ἐσόπτρου ἐν αἰνίγματι, τότε δὲ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον· ἄρτι γινώσκω ἐκ μέρους, τότε δὲ ἐπιγνώσομαι καθὼς καὶ ἐπεγνώσθην.*
13. *νυνὶ δὲ μένει πίστις, ἐλπίς, ἀγάπη· τὰ τρία ταῦτα, μείζων δὲ τούτων ἡ ἀγάπη.*

8. *HĒ agapē oudepote piptei de eite prophēteiai katargēthēsontai eite glōssai pausontai eite gnōsis katargēthēsetai*
9. *gar ginōskomen ek merous kai prophēteuomen ek merous*
10. *de hotan to teleion elthē ek to merous katargēthēsetai*
11. *hote emēn nēpios elaloun hōs nēpios ephronoun hōs nēpios elogizomēn hōs nēpios hote gegona anēr katērgēka ta tou nēpiou*
12. *gar arti blepomen di' esoptrou en ainigmati de tote prosōpon pros prosōpon arti ginōskō ek merous de tote epignōsomai kathōs kai epegnōsthēn*
13. *de nyni tauta ta tria menei pistis elpis agapē de meizōn toutōn hē agapē*

13.8:

Versetul prezintă primul contrast, dintre permanența dragostei și vremelnicia darurilor. Pasajul are o structură paralelă: enumeră trei daruri miraculoase, reprezentative pentru această categorie (*prorociile, limbile și cunoștința*), precum și trei verbe care exprimă caracterul trecător al darurilor.

nu va pieri (*piptai*) – nu se sfârșește, nu trece, nu cade, nu-și pierde valoarea, este permanentă; verbul exprimă eternitatea dragostei

(prorociile) se vor sfârși (*katargēthēsontai*) – se vor termina

(limbile) vor înceta (*pausontai*) – se vor opri

(cunoștința) va avea sfârșit (*gr. katargēthēsetai*) – același verb ca pentru „prorociile”

cunoștința (*gnōsis*) – cunoașterea, știința (BOR)

13.9:

cunoaștem în parte - parțial, imperfect; caracterul parțial și incomplet al darurilor este cauzat de limitările naturii umane, nu de Duhul Sfânt

prorocim în parte – Dumnezeu nu revelează prorocilor toate lucrurile, pe deplin

13.10:

Versetul introduce al doilea contrast: dintre perioada de acum și cea viitoare.

dar – particulă adversativă, ce formează contrastul

când va veni – se referă la perioada viitoare (eschaton), nu la cea de acum, când darurile sunt încă prezente și necesare (1.7)

ce este desăvârșit (*teleios*) – perfect, conform scopului (ca în 2.6; 14.20; Efes. 4.13)

Interpretări propuse:

(1) canonul Noului Testament – contextul nu susține acest sens; cunoștința noastră rămâne limitată pe toată perioada Bisericii (v. 12)

(2) maturitatea spirituală (adult, cf. v. 11) – totuși, credincioșii maturi rămân limitați în cunoaștere

(3) eschatonul: această interpretare este în acord cu contextul în care apare un paralelism evident:

- v. 9,10: *cunoaștem în parte și prorocim în parte vs. va veni ce este desăvârșit*
- v. 11: *copil vs. om mare*
- v. 12: *acum vs. atunci; oglinda antică vs. față în față și cunosc în parte vs. voi cunoaște deplin*

acest „în parte” – cunoașterea limitată, dobândită prin exercițiul darurilor spirituale

se va sfârși (*katargēthēsetai*) – ca în v. 8

13.11-12:

Apar două ilustrații care lămuresc v. 9:

- 1) prima ilustrație (v. 11): diferența dintre copilărie și maturitate reflectă diferența dintre „acum” (epoca Bisericii) și „atunci” (eschaton)

simțeam (*phroneō*) – nu se referă la simțire, ci la activitatea intelectuală în general; *judecam* (NTR)

gândeam (*logizomai*) – a gândi, a judeca, a raționa

am lepădat (*katargeō*) – a sfârși, a termina, a aboli, a lepăda - același verb ca în v. 8,10

- 2) a doua ilustrație (v. 12): diferența dintre imaginea neclară din oglindă și imaginea reală ilustrează diferența dintre cunoașterea de „acum” (când privim „ca într-o oglindă”) și cea de „atunci” (când vom privi „față în față”) – vezi și 15.28; 1 In. 3.1,2

acum – în perioada Bisericii, când ne slujim de darurile Duhului

atunci – în eschaton, când va veni Domnul Isus și ne va da trupuri nemuritoare, așa încât să cunoaștem pe deplin (v. 12)

în chip întunecos (*en ainigmati*) - neclar, enigmatic (oglindea distorsionează imaginea), ca într-o reflecție (NTR); **în ghicitură** (BOR); rabinii credeau că Dumnezeu vorbește enigmatic, ca într-o ghicitoare (Num. 12.6,8)

față în față – o metaforă pentru părtășia intimă cu Dumnezeu (cf. Num. 12.8); dacă în Vechiul Testament, a vedea „fața lui Dumnezeu” putea provoca moartea, în eschaton contemplarea Lui va fi ceva normal (cf. Gen. 32.30; Ex. 33.20; In. 1.18 și Mat. 5.8; 2 Cor. 5.7; 1 In. 3.2; Apoc. 22.4)

așa cum (*kathōs*) – exact la fel, în aceeași măsură

cunoscut pe deplin – în original nu apare *pe deplin*, dar adverbul este inclus în sensul verbului *epignōskō*

Pavel reușește un interesant joc de cuvinte bazat pe sensurile multiple ale verbului „a cunoaște”:

- în ebraică, verbul exprimă o relație personală (cf. Gen. 4.1; Ier. 1.5), iar în greacă are sens cognitiv
- în prima apariție a verbului („acum cunosc”) este folosită forma de bază (*ginōskō*), pe când în următoarele două utilizări apare forma compusă (*epignōskō*), care sugerează o cunoaștere experiențială, deplină

În viitor, când vom avea „trupuri duhovnicești” (15.44), Îl vom cunoaște pe Dumnezeu pe deplin (*epignōskō*), așa cum ne cunoaște El acum (8.3; Gal. 4.9). Atunci vor înceta darurile duhovnicești, pentru că nu vor mai fi necesare.

13.13:

acum dar – nu sens temporal, ci concluziv (așadar, în concluzie)

rămân – în original, verbul este la la singular : rămâne această triadă (care apare mereu: Rom. 5.2-5; Gal. 5.5u; Efes. 1.15-18; 4.2-5; Col. 1.4u; 1 Tes. 1.3; 5.8; Evr. 6.10-12; 10.22-24; 1 Pet. 1.3-8,21u)

credința (*pistis*) – încredere în Dumnezeu și consacrare

nădejdea (*elpis*) – termenul din original exprimă asigurarea fermă că ceea ce a spus Dumnezeu, se va împlini întocmai, la timpul fixat de El (Rom. 9.28)

dragostea (*agape*) – ocupă locul suprem tocmai pentru că doar ea va rămâne în eternitate; credința va ceda locul vederii (experienței nemijlocite), iar nădejdea se va transforma în împlinire

Ideea exegetică (13.8-13): Numai dragostea este eternă; în eschaton, darurile duhovnicești și virtuțile care își vor găsi împlinire vor înceta.

1 Corinteni 14.1-40

Capitolul 14 poate fi împărțit în trei secțiuni (a căror enumerare urmează paragrafarea întregii epistole):

5. Evaluarea prorociei și a vorbirii în limbi 14.1-19
6. Exemplificarea superiorității prorociei 14.20-25

7. Instaurarea ordinii în închinarea publică 14.26-40

5. Evaluarea prorociei și a vorbirii în limbi 14.1-19

Pasajul continuă ideea dezbătută cu începere din capitolul 11, privind modul de participare a credincioșilor la închinarea din biserică. Scopul lui Pavel este de a promova acele charisme care produc zidirea tuturor credincioșilor.

Secțiunea pe care o analizăm poate fi divizată în două paragrafe:

- a) Prorocia este „mai mare” decât limbile neinterpretate (14.1-5)
- b) Darurile inteligibile produc zidirea bisericii (14.6-19)

5a) Prorocia este „mai mare” decât limbile neinterpretate (14.1-5)

Paragraful deschide comparația amplă dintre prorocie și vorbirea în limbi, pledând în favoarea darurilor inteligibile, care zidesc întreaga biserică.

14.1-5:

1. *Urmăriți dragostea. Umblați și după darurile duhovnicești, dar mai ales să prorociți.*
 2. *În adevăr, cine vorbește în altă limbă nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu; căci nimeni nu-l înțelege și, cu duhul, el spune taine.*
 3. *Cine procește, dimpotrivă, vorbește oamenilor, spre zidire, sfătuire și mângâiere.*
 4. *Cine vorbește în altă limbă se zidește pe sine însuși; dar cine procește zidește sufletește Biserica.*
 5. *Aș dori ca toți să vorbiți în alte limbi, dar mai ales să prorociți. Cine procește este mai mare decât cine vorbește în alte limbi; afară numai dacă tâlmăcește aceste limbi, pentru ca să capete Biserica zidire sufletească. (VDC)*
-
1. *Urmăriți dragostea și fiți plini de râvnă după darurile duhovnicești, în special după darul profeției.*
 2. *Căci cel ce vorbește într-o limbă nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu, întrucât nimeni nu-l înțelege, iar în Duhul spune taine.*
 3. *Dar cel ce profețește le vorbește oamenilor, pentru zidire, încurajare și mângâiere.*
 4. *Cel ce vorbește într-o limbă se zidește pe sine, dar cel ce profețește zidește biserica.*
 5. *Eu vreau ca toți să vorbiți în limbi, și încă și mai mult – să profețiți. Cel ce profețește este mai mare decât cel ce vorbește în limbi, afară numai dacă nu este cineva să traducă, pentru ca biserica să poată fi zidită. (NTR)*
-
1. *Căutați dragostea. Râvniți însă cele duhovnicești, dar mai ales ca să proorociți.*
 2. *Pentru că cel ce vorbește într-o limbă străină nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu; și nimeni nu-l înțelege, fiindcă el, în duh, grăiește taine.*
 3. *Cel ce prooroceste vorbește oamenilor, spre zidire, îndemn și mângâiere.*
 4. *Cel ce grăiește într-o limbă străină pe sine singur se zidește, iar cel ce prooroceste zidește Biserica.*

5. *Voiesc ca voi toți să grăiți în limbi; dar mai cu seamă să proorociți. Cel ce proorocește e mai mare decât cel ce grăiește în limbi, afară numai dacă tălmăcește, ca Biserica să ia întărire. (BOR)*

1. *Urmăriți iubirea și râvniți la darurile duhovnicești, dar mai ales la acela de a profetiza.*
2. *Pentru că cel ce vorbește într'o limbă nu oamenilor le vorbește, ci lui Dumnezeu; căci nimeni nu-l înțelege, dar el în duh grăiește taine.*
3. *Dimpotrivă, cel ce profetizează le vorbește oamenilor: spre zidire, îndemn și mângâiere.*
4. *Cel ce grăiește într'o limbă, pe sine însuși se zidește; dar cel ce profetizează, zidește Biserica.*
5. *Eu pe toți vă vreau să grăiți în limbi, dar cu mult mai mult să profetizați. Cel ce profetizează e mai mare decât cel ce grăiește'n limbi, în afară numai dacă acesta și tălmăcește, pentru ca Biserica să primească zidire. (BA)*

1. Διώκετε τὴν ἀγάπην, ζηλοῦτε δὲ τὰ πνευματικά, μᾶλλον δὲ ἵνα προφητεύητε.
2. ὁ γὰρ λαλῶν γλώσση οὐκ ἀνθρώποις λαλεῖ ἄλλ' ἃ θεῷ, οὐδεὶς γὰρ ἀκούει, πνεύματι δὲ λαλεῖ μυστήρια·
3. ὁ δὲ προφητεύων ἀνθρώποις λαλεῖ οἰκοδομὴν καὶ παράκλησιν καὶ παραμυθίαν.
4. ὁ λαλῶν γλώσση ἑαυτόνοικοδομεῖ· ὁ δὲ προφητεύων ἐκκλησίαν οἰκοδομεῖ.
5. θέλω δὲ πάντα ὑμᾶς λαλεῖν γλώσσαις, μᾶλλον δὲ ἵνα προφητεύητε· μεῖζων δὲ ὁ προφητεύων ἢ ὁ λαλῶν γλώσσαις, ἐκτὸς εἰ μὴ διερμηνεύῃ, ἵνα ἡ ἐκκλησία οἰκοδομὴν λάβῃ.

1. *Diōkete tēn agapēn de zēloute ta pneumatika de mallon hina prophēteuēte*
2. *gar ho lalōn glōssē ouk lalei anthrōpois alla theō gar oudeis akouei de pneumati lalei mystēria*
3. *de ho prophēteuōn lalei anthrōpois oikodomēn kai paraklēsin kai paramythian*
4. *ho lalōn glōssē oikodomei heauton de ho prophēteuōn oikodomei ekklēsian*
5. *de thelō hymas pantas lalein glōssais de mallon hina prophēteuēte de ho prophēteuōn meizōn ē ho lalōn glōssais ektos ei mē diermēneuē hina hē ekklēsia labē oikodomēn*

14.1:

Versetul conține două imperative – „urmăriți” și „umblați”:

urmăriți dragostea (*diōkete*) – căutați, urmăriți cu perseverență; arată legătura contextuală cu capitolul 13

umblați (*zēloute*) – *râvniți* (BOR), ca în 12.31 și 14.39; arată legătura contextuală cu capitolul 12

darurile duhovnicești (*ta pneumatika*) - ca în 12.1, putând să însemne: daruri, lucruri sau oameni duhovnicești; trebuie ales „daruri”, întrucât este nominalizată *prorocia* (cf. 12.10)

mai ales să proorociți – preferința pentru prorocie este lămurită în v. 3,4: „zidește sufletește biserica”

14.2-4: Pavel prezintă motivul pentru care, în biserică, prorocia este de preferat limbilor netălmăcite, cu ajutorul a două contraste: cui se adresează (v. 2,3) și pe cine edifică (v. 4).

14.2:

Primul contrast dintre limbi și prorocie – cui se adresează. Vorbirea în limbi se adresează lui Dumnezeu.

în adevăr (*gar*) – particulă explicativă; *căci* (NTR), *pentru că* (BOR)

nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu – vorbitorul în alte limbi *nu comunică nimic oamenilor* (BVA), ci este în comuniune cu Dumnezeu

Noul Testament nu precizează explicit dacă, atunci când este tălmăcită, vorbirea în limbi poate conține o comunicare de la Dumnezeu adresată bisericii; se pare că v. 5 și 27 susțin o asemenea posibilitate, confirmată și de practică.

nimeni nu-l înțelege – aceasta pare să fie o regulă ce admite excepții (cf. Fapte 2.6-8); diferența dintre vorbirea în limbi din Corint și cea de la Cincizecime nu ține de natura darului, ci de diversitatea etnică a ascultătorilor (Fapte 2.9-11)

cu duhul – deși *duhul* este sensul preferat (ca în v. 14-16), în unele traduceri apare *Duhul* (Sfânt); practic, sensul este același: credinciosul rostește cu gura cuvintele puse de Duhul Sfânt în duhul lui (Fapte 2.4)

taine (*mystēria*) – nu taine ca în v. 25 (unde apare termenul *krypta*)), ci cuvinte neînțelese (nici de vorbitor, nici de ascultători)

14.3:

Prorocia se adresează oamenilor.

dimpotrivă (*de*) – particulă ce introduce contrastul

Luat în context, versetul nu constituie definiția biblică a prorociei, ci arată contrastul dintre prorocie și vorbirea în limbi, vizibil în două domenii: cui se adresează și ce scop are prorocia.

vorbește oamenilor – se adresează oamenilor, într-o limbă înțeleasă de vorbitor și de ascultători

zidire, sfătuire și mângâiere – scopul prorociei, completat în v.31 cu „învățătură”; în acest context, scopul constituie un test de verificare a prorociei (v. 29).

zidire (*oikodomei*) – edificare; termen care se repetă mereu în cap. 14, și sub formă verbală

sfătuire (*paraklēsin*) – termenul din greacă înseamnă *îndemn, încurajare*

mângâiere (*paramythia*) - consolare; termen rar, care apare numai aici ca substantiv și în In. 11.19,31 ca verb

14.4:

Al doilea contrast dintre limbi și prorocie – ce scop au. Versetul adaugă o precizare la scopul prorociei: pe cine zidește, în contrast cu vorbirea în limbi:

se zidește pe sine însuși – fără interpretare, scopul vorbirii în limbi se reduce doar la zidirea celui ce vorbește; acest scop nu este negativ (v. 5a), ci trebuie urmărit în închinarea individuală, nu în cea publică (v. 15-19)

zidește sufletește (oikodomei) – același termen ca și în prima parte a versetului
biserica – fără articol hotărât; totalitatea credincioșilor prezenți în adunare

14.5:

aș dori – o dorință ce ține loc de concluzie a versetelor 1-4, dar și o clauză dependentă de ceea ce urmează

toți să vorbiți în alte limbi – Pavel nu disprețuiește limbile și nu le face doar o concesie, ci le consideră de dorit, pentru că: (1) dacă sunt tălmăcite, zidesc întreaga biserică, și (2) dacă rămân netălmăcite, îl zidesc pe vorbitor (v. 4, 14,15,18)

mai ales să prorociți – această preferință nu contrazice afirmația anterioară; ea vizează doar închinarea publică și se explică prin aceea că prorocia zidește întreaga biserică

mai mare – comparația nu vizează persoanele în sine, ci rolul darurilor respective în zidirea bisericii adunate la închinare (ca în 12.31)

Dacă limbile se bucurau de o atenție exagerată la corinteni, atunci precizarea paulină are un rol corectiv. Oricum, comparația nu promovează ierarhia bisericească, ci reflectă utilitatea darurilor în biserică.

dacă tălmăcește aceste limbi - nu limbile în sine sunt problema, ci limbile neinterpretate în public

tălmăcește (diermēneuē) - interpretează, nu traduce (NTR)

Ideea exegetică (14.1-5): În închinarea publică, prorocia este mai importantă decât limbile neinterpretate, pentru că zidește întreaga biserică, și nu numai pe vorbitor; însă limbile interpretate au aceeași valoare ca și prorocia.

5b) Darurile inteligibile produc zidirea bisericii (14.6-19)

Argumentul din acest pasaj explică nevoia de interpretare a vorbirii în limbi în public. Pentru a convinge că limbile neinterpretate sunt neinteligibile și nu zidesc biserica, Pavel recurge la unele analogii din lumea instrumentelor muzicale și din cea a comunicării (v. 6-12). Apoi continuă argumentul privind nevoia de interpretare a limbilor în biserică (13-19).

14.6-12: Analogii din lumea muzicii și a comunicării

Paragraful face referire la trei instrumente muzicale folosite în diverse scopuri, precum și la limbile umane folosite în comunicarea interpersonală.

14.6-12:

6. *În adevăr, fraților, de ce folos v-aș fi eu, dacă aș veni la voi vorbind în alte limbi și dacă cuvântul meu nu v-ar aduce nici descoperire, nici cunoștință, nici prorocie, nici învățătură?*
7. *Chiar și lucrurile neînsuflețite care dau un sunet, fie un fluier sau o lăută: dacă nu dau sunete deslușite, cine va cunoaște ce se cântă cu fluierul sau cu lăuta?*
8. *Și, dacă trâmbița dă un sunet încurcat, cine se va pregăti de luptă?*
9. *Tot așa și voi, dacă nu roștiți cu limba o vorbă înțeleasă, cum se va pricepe ce spuneți? Atunci parcă ați vorbi în vânt.*

10. *Sunt multe feluri de limbi în lume, totuși niciuna din ele nu este fără sunete înțelese.*
 11. *Dar, dacă nu cunosc înțelesul sunetului, voi fi un străin pentru cel ce vorbește, și cel ce vorbește va fi un străin pentru mine.*
 12. *Tot așa și voi, fiindcă râvniți după daruri duhovnicești, să căutați să le aveți din belșug, în vederea zidirii sufletești a Bisericii. (VDC)*
-
6. *Acum, fraților, dacă eu vin la voi, vorbind în limbi, cu ce vă voi ajuta, dacă nu vă aduc o descoperire sau o cunoaștere sau o profeție, sau o învățătură?*
 7. *La fel este și cu instrumentele fără viață, fie un fluier, fie o harfă: dacă notele nu se disting clar, cum va ști cineva ce se cântă la fluier sau la harfă?*
 8. *Dacă trâmbița dă un sunet neclar, cine va fi gata pentru bătălie?*
 9. *Așa este și cu voi: dacă nu spuneți cuvinte care să fie înțelese în limba voastră, cum va înțelege cineva ce spuneți? Veți vorbi în vânt!*
 10. *Fără îndoială, există în lume tot felul de limbi diferite și nici una nu este fără sens.*
 11. *Așadar, dacă eu nu înțeleg ceea ce se spune, eu voi fi un barbar pentru cel care vorbește, iar cel care vorbește va fi un barbar pentru mine.*
 12. *La fel și cu voi: întrucât sunteți plini de râvnă pentru daruri duhovnicești, căutați să le manifestați pe deplin, pentru zidirea bisericii. (NTR)*
-
6. *Iar acum, fraților, dacă aș veni la voi, grăind în limbi, de ce folos v-aș fi, dacă nu v-aș vorbi – sau în descoperire, sau în cunoștință, sau în proorocie, sau în învățătură?*
 7. *Că precum cele neînsuflețite, care dau sunet, fie fluier, fie chitară, de nu vor da sunete deosebite, cum se va cunoaște ce este din fluier, sau ce este din chitară?*
 8. *Și dacă trâmbița va da sunet nelămurit, cine se va pregăti de război?*
 9. *Așa și voi: Dacă prin limbă nu veți da cuvânt lesne de înțeles, cum se va cunoaște ce ați grăit? Veți fi niște oameni care vorbesc în vânt.*
 10. *Sunt așa de multe feluri de limbi în lume, dar nici una din ele nu este fără înțelesul ei.*
 11. *Deci dacă nu voi ști înțelesul cuvintelor, voi fi barbar pentru cel care vorbește, și cel care vorbește barbar pentru mine.*
 12. *Așa și voi, de vreme ce sunteți râvnitori după cele duhovnicești, căutați să prisosiți în ele, spre zidirea Bisericii. (BOR)*
-
6. *Iar acum, fraților, dac'aș veni la voi grăind în limbi, de ce folos v'aș fi dacă nu vă vorbesc: fie'ntru descoperire, fie'ntru cunoștință, fie'ntru profeție, fie'ntru învățătură?*
 7. *Căci așa cum instrumentele muzicale – fie flaut, fie țiteră: de nu vor scoate sunete deosebite, cum se va cunoaște care este din flaut sau care este din țiteră?;*
 8. *și dacă trâmbița va scoate un sunet fără semn, cine se va pregăti de război?*
 9. *așa și voi: Dacă prin limba voastră nu veți scoate cuvânt lesne de'nțeles, cum se va cunoaște ce-ați grăit? Veți vorbi în vânt.*
 10. *În lume sunt nu știu câte feluri de limbi, dar nici una din ele nu-i fără semn.*
 11. *Deci, dacă nu voi ști înțelesul semmului, eu voi fi barbar pentru cel ce vorbește, iar cel ce vorbește va fi barbar pentru mine.*

12. *Așa și voi, de vreme ce râvniți la daruri duhovnicești, căutați să le aveți cu prisosință spre zidirea Bisericii. (BA)*

6. *Nŭn d ,  delpho ,  an  lthw pr s  m s gl ssais lal n, t   m s  fel s ,  an mh  m n lal s  h  n  pokal psei h  n gn sei h  n propheteia h  n didach ;*
7. * mws t   psucha phon n didonta,  ite a los  ite kithara,  an diastol n tois phthogois mh d , p s gnwsth setai t  a loumenon h t  kitharizomenon;*
8. *kai gar  an  dhlon phon n s lpinx d , tis paraskeuasetai eis polemon;*
9. *o twos kai  me s dia t s gl ssis  an mh  s mmon logon d te, p s gnwsth setai t  laloumenon;  ses te gar eis  era lalountes.*
10. *tosauta ei tychoi gen  phon n ei iv  n k smw, kai oud n  phonon.*
11. * an o n mh eid  t n d namiv t s phon s,  somai t  lalounti b rbaros kai   lal n  n  moi b rbaros.*
12. *o twos kai  me s,  pei zhlwta   ste pneumat n, pr s t n o kodom n t s  kkh sias zheteite  na perisseu te.*

6. *de Nyn adelphoi ean eltho pros hymas lalon gloussais ti opheloso hymas ean me laloso hymin e en apokalypsei e en gnousei e en propheteia e en didache*
7. *homos ta apsycha didonta phonon eite aulos eite kithara ean me do diastolen tois phthongois pos gnosthsetai to aouloumenon e to kitharizomenon*
8. *gar kai ean salpinx do adelon phonon tis paraskeuasetai eis polemon*
9. *kai houtos hymeis dia tes glousses ean me dote eusemon logon pos gnosthsetai to laloumenon gar esesthe lalountes eis aera*
10. *eisin ei tychoi tosauta genou phonon en kosmo kai ouden aphnon.*
11. *oun ean me eidou ten dynamin tes phonos esomai barbaros to lalounti kai ho lalon barbaros en emoi.*
12. *houtos kai hymeis epei este zelotai pneumaton zeteite pros ten oikodomon tes ekklesias hina perisseuete.*

14.6:

 ncepe explicația nevoii de interpretare a vorbirii  n limbi  n public.

 n adev r, fraților – iar acum, fraților (BOR) introduce analogia; adresare personală, pe un ton cald, plăcut

dac  aș veni – dac  vin (NTR); o situație ipotetică sau chiar concretă (nu va veni la ei pentru a le vorbi  n limbi)

de ce folos v-aș fi eu? –  ntrebarea cere r spuns negativ

 n schimb, folosul adus bisericii de exercitarea darurilor inteligibile este redat cu ajutorul a patru termeni, al c ror sens este greu de delimitat. Oricum, toate concură la  nțelegerea mai clară a adev rurilor spirituale. Chiar dac  lista este ad-hoc, plasarea prorociei pe locul trei arat  c  discuția nu este  ntre *limbi* și *prorocie*, ci  ntre manifestările neinteligibile și cele inteligibile.

descoperire (*apokalypsis*) - o revelație despre Dumnezeu sau, mai restr ns, un anume adev r revelat de Dumnezeu anumitor persoane (cf. Gal. 2.2)

cunoștință (*gnōsis*) - ca în 12.8

prorocie (*prophēteia*) - ca în 12.10; aici este greu de stabilit diferența dintre *descoperire*, *cunoștință* și *prorocie*

învățătură (*didachē*) - posibil nu în sens larg, ci o vorbire inspirată care ia forma de instruire în doctrina creștină (G. Fee)

14.7-9: Cele trei instrumente muzicale din această analogie trebuie să emită sunete clare pentru a fi de folos ascultătorilor. Tot așa, credincioșii cu daruri de inspirație trebuie să comunice adevăruri inteligibile pentru a fi de folos bisericii.

14.7:

fluier (*aulos*) – *flaut* (BA); exemplu de instrument de suflat, folosit pentru a face muzică
alăută (*kithara*) – *harfă* (NTR); *chitară* (BOR); *țiteră* (BA); exemplu de instrument cu coarde folosit în muzică

cine va cunoaște? (*pōs*) – mai exact, întrebarea este *cum?* (NTR), la fel ca în v. 9

14.8:

trâmbița (*salpinx*) – *trompeta* (BVA); din aceeași categorie a instrumentelor de suflat; un instrument folosit pentru a da semnale cu scop militar

încurcat (*adēlon*) – *neclar* (NTR); *nelămurit* (BOR)

14.9:

o vorbă înțeleasă – în limba înțeleasă de ascultători; aluzie la prorocie, dar și la vorbirea în limbi urmată de tălmăcire (cf. v. 10)

în vânt (*eis aera*) – fără folos, în zadar, ca în 9.26; limbile neinterpretate sunt la fel de inutile ascultătorilor ca și un sunet neclar, întrucât nimeni nu înțelege cuvintele date de Duhul (vezi și v. 2)

14.10:

Continuă analogia cu instrumentele muzicale cu o ilustrație din universul comunicării.

multe feluri de limbi (*genē phōnōn*) – sens nedefinit: *nu știu câte feluri de limbi* (BA); *tot felul de limbi diferite* (NTR); pentru „limbi” Pavel folosește termenul *phōnē* (*nu glōssa*), poate pentru a crea un joc de cuvinte (*phōnōn ... aphōnōn*)

fără sunete înțelese (*aphōnōn*) – *fără sens* (NTR); limbile umane există pentru a fi înțelese

Dacă toate limbile umane au sunete înțelese de vorbitori, darul tălmăcirii face ca și sunetele vorbirii în limbi să poată fi înțelese.

14.11:

dar (*oun*) – *așadar* (NTR); sens concludiv, nu adversativ

dacă nu cunosc – *dacă eu nu înțeleg* (NTR); se referă la ascultătorul care nu înțelege acea limbă

înțelesul sunetului (*tēn dynamin tēs phōnēs*) – lit. *puterea sunetului*; există o putere în cuvântul înțeles

un străin (*barbaros*) – *barbar* (NTR); termen onomatopeic (*bar-bar*), folosit aici de două ori cu sens peiorativ

14.12:

tot așa și voi – *la fel și cu voi*, NTR; ca în v. 9

râvniți (*zēlōtēs = zel, râvnă*) – *sunteți plini de râvnă*, NTR; dacă aici apare un participiu, în 12.31 și 14.1 apare imperativul *zēloō*

daruri duhovnicești (*pneumata*) – aici nu mai apare termenul *pneumatikōn* ca în 12.1, ci *pneumata*, care înseamnă „duhuri”; în context, sensul este de manifestări ale Duhului Sfânt prin duhurile lor (vezi 14.32)

să căutați (*zēteite*) – imperativ; Pavel nu critică, ci apreciază zelul lor și îl îndreaptă către darurile care zidesc biserica

să le aveți din belșug (*perisseuēte*) – *să prisosiți* (BOR); *să le manifestați din plin* (NTR)

în vederea zidirii duhovnicești a bisericii (*pros tēn oikodomēn tēs ekklēsias*) – *pentru zidirea bisericii* (NTR); reia ideea din v. 1-5

Ideea exegetică (14.6-12): Limbile netălmăcite în biserică sunt la fel de inutile ca și sunete neclare ale instrumentelor muzicale.

14.13-19: Nevoia de interpretare a limbilor în biserică

Continuă argumentul din v. 6-12, aplicat la vorbirea în limbi în adunarea bisericii. Este nevoie de darul tălmăcirii, care face ca limbile să devină inteligibile și egale cu prorocia în ce privește zidirea bisericii. Accentul se mută de pe darul în raport cu ceilalți pe darul în raport cu cel ce îl exersează.

14.13-19:

13. *De aceea, cine vorbește în altă limbă să se roage să aibă și darul s-o tălmăcească.*
14. *Fiindcă, dacă mă rog în altă limbă, duhul meu se roagă, dar mintea mea este fără rod.*
15. *Ce este de făcut atunci? Mă voi ruga cu duhul, dar mă voi ruga și cu mintea; voi cânta cu duhul, dar voi cânta și cu mintea.*
16. *Altminteri, dacă aduci mulțumiri cu duhul, cum va răspunde „Amin”, la mulțumirile pe care le aduci tu, cel lipsit de daruri, când el nu știe ce spui?*
17. *Negreșit, tu mulțumești lui Dumnezeu foarte frumos, dar celălalt nu rămâne zidit sufletește.*
18. *Mulțumesc lui Dumnezeu că eu vorbesc în alte limbi mai mult decât voi toți.*
19. *Dar în biserică, voiesc mai bine să spun cinci cuvinte înțelese, ca să învăț și pe alții, decât să spun zece mii de cuvinte în altă limbă. (VDC)*

13. *De aceea, cel care vorbește într-o limbă să se roage și pentru puterea de a o traduce.*

14. *Căci, dacă mă rog într-o limbă, duhul meu se roagă, însă mintea mea este neroditoare.*

15. *Așadar, ce voi face? Mă voi ruga cu duhul, dar mă voi ruga și cu mintea, voi cânta laude
cu duhul, dar voi cânta laude și cu mintea.*
16. *Când tu mulțumești doar cu duhul, cum poate cineva, care nu înțelege, să ia parte la
întâlnire și să spună „Amin!” la mulțumirea ta, dacă el nu știe ce spui?*
17. *Tu poți mulțumi bine, însă celălalt nu este zidit.*
18. *Eu Îi mulțumesc lui Dumnezeu că vorbesc în limbi mai mult decât voi toți,*
19. *dar în biserică vreau mai degrabă să spun cinci cuvinte cu mintea mea, pentru a-i
învăța
pe alții, decât zece mii de cuvinte într-o altă limbă. (NTR)*

13. *De aceea, cel ce grăiește într-o limbă străină să se roage ca să și tâlmăcească.*
14. *Căci, dacă mă rog într-o limbă străină, duhul meu se roagă, dar mintea mea este
neroditoare.*
15. *Atunci ce voi face? Mă voi ruga cu duhul, dar mă voi ruga și cu mintea; voi cânta cu
duhul, dar voi cânta și cu mintea.*
16. *Fiindcă dacă vei binecuvânta cu duhul, cum va răspunde omul simplu «Amin» la
mulțumirea ta, de vreme ce el nu știe ce zici?*
17. *Căci tu, într-adevăr, mulțumești bine, dar celălalt nu se zidește.*
18. *Mulțumesc Dumnezeului meu, că vorbesc în limbi mai mult decât voi toți;*
19. *Dar în Biserică vreau să grăiesc cinci cuvinte cu mintea mea, ca să învăț și pe alții,
decât zeci de mii de cuvinte într-o limbă străină. (BOR)*

13. *De aceea, cel ce grăiește într'o limbă să se roage ca să și poată tâlmăci.*
14. *Că dacă mă rog într'o limbă, duhul meu se roagă, dar mintea mea e neroditoare.*
15. *Atunci, ce-am să fac?: Mă voi ruga cu duhul, dar mă voi ruga și cu mintea; voi cânta cu
duhul, dar voi cânta și cu mintea.*
16. *Altfel, dacă tu vei binecuvânta cu duhul, cum va zice Amin după mulțumirea ta cel ce
stă'n locul omului de rând, de vreme ce el nu știe ce zici?*
17. *Căci tu, într'adevăr, tu mulțumești bine, dar celălalt nu se zidește.*
18. *Mulțumesc Dumnezeului meu că vorbesc în limbi mai mult decât voi toți;*
19. *dar în Biserică vreau să grăiesc cinci cuvinte cu mintea mea, ca să-i învăț și pe alții,
decât zece mii de cuvinte într'o limbă oarecare. (BA)*

13. *Διὸ ὁ λαλῶν γλώσση προσευχέσθω ἵνα διερμηνεύῃ.*
14. *ἐὰν γὰρ προσεύχωμαι γλώσση, τὸ πνεῦμά μου προσεύχεται, ὁ δὲ νοῦς μου ἄκαρπός ἐστιν.*
15. *τί οὖν ἐστίν; προσεύζομαι τῷ πνεύματι, προσεύζομαι δὲ καὶ τῷ νοῖ· ψαλῶ τῷ πνεύματι,
ψαλῶ δὲ καὶ τῷ νοῖ·*
16. *ἐπεὶ ἐὰν εὐλογῆς πνεύματι, ὁ ἀναπληρῶν τὸν τόπον τοῦ ἰδιώτου πῶς ἐρεῖ τὸ Ἀμήν ἐπὶ τῇ
σῇ εὐχαριστίᾳ; ἐπειδὴ τί λέγεις οὐκ οἶδεν·*

17. σὺ μὲν γὰρ καλῶς εὐχαριστεῖς, ἀλλ' ὁ ἕτερος οὐκ οἰκοδομεῖται.
 18. εὐχαριστῶ τῷ θεῷ, πάντων ὑμῶν μᾶλλον γλώσσαις λαλῶ·
 19. ἀλλ' ἂν ἐν ἐκκλησίᾳ θέλω πέντε λόγους τῷ νοῦ μου λαλήσαι, ἵνα καὶ ἄλλοις καταγγήσω, ἢ μυρίους λόγους ἐν γλώσσῃ.

13. *Dio ho lalōn glōssē proseuchesthō hina diermēneuē*
 14. *gar ean proseuchōmai glōssē mou to pneuma proseuchetai de mou ho nous estin akarpos*
 15. *oun ti estin proseuomai tō pneumati de kai proseuomai tō noi psalō tō pneumati de kai psalō tō noi*
 16. *epei ean eulogēs pneumati pōs ho anaplērōn ton topon tou idiōtou erei to Amēn epi sē tē eucharistia epeidē ouk oiden ti legeis*
 17. *gar men sy eucharisteis kalōs all' ho heteros ouk oikodomeitai kalōs all' ho heteros ouk oikodomeitai*
 18. *eucharistō tō theō lalō glōssais mallon pantōn hymōn*
 19. *alla en ekklēsia thelō lalēsai pente logous mou tō noi hina kai katēchēsō allous ē myrious logous en glōssē*

14.13:

de aceea (dio) – puternic termen de legătură cu versetul anterior; conclude v. 6-12 și dezvoltă conceptul de zidire a bisericii (v. 5, 26-29)

să se roage – explică sensul verbului *a râvni*

darul s-o tâlmăcească (diermēneuō) – elementul surpriză este că Pavel nu pledează pentru prorocie, ci pentru darul care face ca limbile să devină inteligibile și să zidească biserica

Credinciosul se poate ruga pentru orice dar necesar bisericii. „Acest lucru presupune un pas al credinței și al ascultării, însă Domnul nu-l va dezamăgi pe cel care are curajul să răspundă astfel Duhului Sfânt” (S. Horton).

14.14:

mă rog (proseuchōmai) – prezent continuu; alternanță de pronume (pers. I în v. 14,15,18,19; pers. a II-a în v. 16,17), care ar putea fi o simplă procedură retorică sau o referire la propria-i experiență a apostolului (cf. v. 18).

duhul meu se roagă – duhul meu intră în părtășie cu Duhul Sfânt și se roagă așa cum îi dă Duhul (cf. Fapte 2.4); o astfel de rugăciune este totodată „prin Duhul Sfânt” (Iuda 20)

mintea mea este fără rod (ho nous estin akarpos) – mintea nu produce și nici nu înțelege cuvintele rostite cu gura, care sunt date direct de Duhul Sfânt, într-o limbă necunoscută de vorbitor

O altă interpretare: „duhul său se unește cu Duhul Sfânt și ajunge în prezența lui Dumnezeu, în timp ce mintea sau înțelegerea sa nu poate intra și rămâne *fără rod*, neproductivă” (S. Horton).

14.15:

ce este de făcut atunci? – *așadar, ce voi face?* (NTR); un idiom folosit pentru a trage o concluzie (cf. v.26, Fapte21.22)

mă voi ruga cu duhul – voi continua să practic rugăciunea în alte limbi (cf. v.18)

și cu mintea – soluția nu este *sau-sau*, ci *și-și*; mă voi ruga în limba mea, înțeleasă de ascultători;

Și în acest caz mintea trebuie să se lase călăuzită spontan de Duhul (Efes. 6.18, Rom. 8.26,27). Ambele tipuri de rugăciune (care nu se exclud, ci se completează!) trebuie făcute prin Duhul Sfânt.

voi cânta cu duhul (*psalō tō pneumati*) – voi cânta în alte limbi; verbul este frecvent folosit pentru „a cânta cu acompaniament muzical”, dar aici apare cu sens general (ca în v. 26; vezi și Fapte 16.25)

Este posibil ca expresia „cântări duhovnicești” (*hymnois kai pneumatikais*, Efes. 5.19; Col. 3.16) să însemne cântări „cu duhul”, adică în alte limbi. În opinia unora, a cânta în limbi este un dar al Duhului.

14.16:

altminteri (*epei*) – *altfel* (BV); *fiindcă* (BOR)

aduci mulțumiri cu duhul (*eulogēs pneumati*) – *vei binecuvânta cu duhul*, BOR; sensul „a mulțumi” este sugerat de termenul alternativ „mulțumirile” (*tē eucharistia*)

Această precizare este importantă: rugăciunea în limbi conține cuvinte de binecuvântare sau de mulțumire, adresate lui Dumnezeu.

cum va răspunde? – se repetă aceeași întrebare (*cum?*) din v. 7,9

amin – termen ebraic, care înseamnă „așa este”; practica biblică de a răspunde cu „amin” atunci când cineva era de acord cu ceea ce s-a spus constituia un act de închinare practicat de Biserica primară (cf. Deut. 27.14-26; Apoc. 5. 13,14; 22.20)

cel lipsit de daruri (*idiōtēs*) – neînvățat, neinstruit, neexperimentat, *omul simplu* (BOR), *cel ce stă'n locul omului de rând* (BA).

În greacă, *idiōtēs* era un termen tehnic ce desemna o categorie de rând, ce se deosebea de elită: cei ce participau la ritualurile păgâne fără a fi membri vs. cei inițiați; cetățenii de rând vs. magistrați; cei fără grade militare vs. ofițeri etc. În acest pasaj, termenul apare de mai multe ori (v. 16,23,24), putând să însemne: (a) un vizitator care frecventează întrunirile bisericii (care nu vine pentru prima dată, ca în v. 23), sau (b) un nou convertit, care nu are darul vorbirii în limbi sau al tălmăcirii. Termenul mai apare în Noul Testament în 2 Cor. 11.6 (*necioplit*) și Fapte 4.13 (*de rând*).

Aici, *idiōtēs* apare într-o expresie mai lungă (*anaplērōn ton topon tou idiōtou*), al cărei sens este mai greu de stabilit: (a) s-ar putea referi la anumiți vizitatori sau nou convertiți cărora li se rezerva un loc de unde să audă mai clar, sau (b) trebuie luată ca un idiom pentru omul neinformați. Ținând cont de context, expresia se referă la omul de rând care nu poate participa la închinare spunând „amin” (din cauză că nu înțelege acea rugăciune în limbi), în contrast cu credinciosul care se închină vorbind în limbi.

14.17:

tu și celălalt – personajele din v. 16; ideea continuă, arătând neajunsul folosirii în biserică a vorbirii în limbi fără tălmăcire

mulțumești lui Dumnezeu - ca în v. 16: limbile neinterpretate în public nu sunt lipsite de orice valoare

nu rămâne zidit sufletește (*ouk oikodomeitai*) - totuși, există un motiv serios pentru care este nevoie ca limbile să fie interpretate în public; orice dar folosit în public trebuie să zidească biserica (v. 3-5,12)

14.18-19:

Argumentul din v. 17 se încheie cu o notă explicativă personală (ca în v. 6 și 14), care lămurește poziția lui Pavel față de vorbirea în limbi. Ideea din v. 17a se regăsește în v. 18, iar cea din v. 17b, în v. 19.

mulțumesc lui Dumnezeu (*eucharistō tō theō*) – introduce o afirmație reală, nu hiperbolică, care reflectă pietatea lui Pavel

eu vorbesc în alte limbi mai mult decât voi toți – practica lui Pavel confirmă și pune în lumină teologia sa (v. 39): nu discorajare sau respingere, ci apreciere sinceră față de vorbirea în limbi

dar – face distincția dintre folosirea limbilor în devoțiunea privată și cea din biserică
în biserică – în cadrul întrunirilor comunității creștinilor, BVA; acolo unde frații sunt adunați laolaltă pentru închinare (cf. v. 26)

voiesc mai bine – opțiunea arată că el vorbea în limbi în rugăciunile sale private; poziția sa demonstrează modul de folosire a darurilor în dragoste

cuvinte înțelese (*logous mou tō noi*) – *cuvinte cu mintea mea* (NTR), ca în v. 15; pe lângă rugăciunea și cântarea „cu mintea” (v. 15), aici apare învățătura „cu mintea” (cf. v. 26)

cinci cuvinte înțelese ... zece mii de cuvinte în altă limbă: cifre exagerate, pentru a sublinia valoarea vorbirii inteligibile

ca să învăț și pe alții - scopul folosirii darurilor în public (zidirea, v. 17) este completat cu unul nou (învățarea - vezi și v. 31)

Ideea exegetică (14.13-19): Darul tălmăcirii trebuie cerut prin rugăciune, pentru a face vorbirea în limbi folositoare nu numai vorbitorului, ci și ascultătorilor adunați la închinare.

6. Exemplificarea superiorității prorociei 14.20-25

Paralela dintre efectul prorociei și cel al limbilor neinterpretate asupra credincioșilor (v. 1-19) continuă cu efectul lor asupra necredincioșilor.

14.20-25:

20. *Fraților, nu fiți copii la minte; ci la răutate fiți prunci; iar la minte fiți oameni mari.*
21. *În Lege este scris: „Voi vorbi norodului acestuia prin altă limbă și prin buze străine; și nici așa nu Mă vor asculta, zice Domnul.”*
22. *Prin urmare, limbile sunt un semn nu pentru cei credincioși, ci pentru cei necredincioși. Prorocia, dimpotrivă, este un semn nu pentru cei necredincioși, ci pentru cei credincioși.*
23. *Deci, dacă s-ar aduna toată Biserica la un loc, și toți ar vorbi în alte limbi, și ar intra și din cei fără daruri sau necredincioși, n-ar zice ei că sunteți nebuni?*

24. *Dar, dacă toți prorocesc, și intră vreun necredincios sau vreunul fără daruri, el este încredințat de toți, este judecat de toți.*
25. *Tainele inimii lui sunt descoperite, așa că va cădea cu fața la pământ, se va închina lui Dumnezeu și va mărturisi că, în adevăr, Dumnezeu este în mijlocul vostru. (VDC)*

20. *Fraților, nu fiți copii în gândire, ci fiți copii în ce privește răul, iar în gândire fiți maturi.*

21. *În Lege este scris: „Într-o altă limbă și prin buze străine voi vorbi acestui popor, dar nici*

atunci nu Mă vor asculta, zice Domnul.“

22. *Astfel, limbile sunt un semn nu pentru credincioși, ci pentru necredincioși, în timp ce profeția nu este un semn pentru necredincioși, ci pentru credincioși.*
23. *De aceea, dacă se adună întreaga biserică și toți vorbesc în limbi și intră cineva care nu înțelege sau intră niște necredincioși, oare nu vor spune ei că v-ați ieșit din minți?*
24. *Dar dacă toți profețiți și intră un necredincios sau cineva care nu înțelege, va fi muștrat de toți, va fi judecat de toți,*
25. *vor fi descoperite gândurile secrete ale inimii lui și astfel va cădea la pământ și I se va închina lui Dumnezeu, spunând: „Într-adevăr, Dumnezeu este în mijlocul vostru!“*

(NTR)

20. *Fraților, nu fiți copii la minte. Fiți copii când e vorba de răutate. La minte însă, fiți desăvârșiți.*

21. *În Lege este scris: «Voi grăi acestui popor în alte limbi și prin buzele altora, și nici așa nu vor asculta de Mine, zice Domnul».*

22. *Așa că vorbirea în limbi este semn nu pentru cei credincioși ci pentru cei necredincioși; iar proorocia nu pentru cei necredincioși, ci pentru cei ce cred.*

23. *Deci, dacă s-ar aduna Biserica toată laolaltă și toți ar vorbi în limbi și ar intra neștiutori sau necredincioși, nu vor zice, oare, că sunteți nebuni?*

24. *Iar dacă toți ar prooroci și ar intra vreun necredincios sau vreun neștiutor, el este dovedit de toți, el este judecat de toți;*

25. *Cele ascunse ale inimii lui se învederează, și astfel, căzând cu fața la pământ, se va închina lui Dumnezeu, mărturisind că Dumnezeu este într-adevăr printre voi. (BOR)*

20. *Fraților, nu fiți copii în gândire; în răutate, da, fiți prunci, dar în gândire fiți desăvârșiți.*

21. *În lege este scris: Grăi-voi acestui popor în alte limbi și prin buzele altora, și nici așa nu Mă vor asculta, zice Domnul.*

22. *Așa că limbile sunt semn nu pentru cei credincioși, ci pentru cei necredincioși; dar profeția, nu pentru cei necredincioși, ci pentru cei credincioși.*

23. *Deci, dacă Biserica toată s'ar aduna laolaltă și toți ar vorbi în limbi și ar intra neștiutori sau necredincioși, oare nu vor zice că sunteți nebuni?*

24. *Dar dacă toți ar profetiza și ar intra un necredincios sau un neștiutor, el este dovedit de toți, judecat de toți,*

25. *cele ascunse ale inimii lui se dau pe față și astfel, căzând el cu fața la pământ, I se va închina lui Dumnezeu mărturisind că Dumnezeu este într'adevăr întru voi.* (BA)

20. Ἀδελφοί, μὴ παιδία γίνεσθε ταῖς φρεσίν, ἀλλὰ τῇ κακίᾳ νηπιάζετε, ταῖς δὲ φρεσίν τέλειοι γίνεσθε.

21. ἐν τῷ νόμῳ γέγραπται ὅτι Ἐν ἑτερογλώσσοις καὶ ἐν χεῖλεσιν ἐτέρων λαλήσω τῷ λαῷ τούτῳ, καὶ οὐδ' οὕτως εἰσακούσονται μου, λέγει κύριος.

22. ὥστε αἱ γλώσσαι εἰς σημεῖόν εἰσιν οὐ τοῖς πιστεύουσιν ἀλλὰ τοῖς ἀπίστοις, ἢ δὲ προφητεία οὐ τοῖς ἀπίστοις ἀλλὰ τοῖς πιστεύουσιν.

23. ἐὰν οὖν συνέλθῃ ἡ ἐκκλησία ὅλη ἐπὶ τὸ αὐτὸ καὶ πάντες λαλῶσιν γλώσσαις, εἰσέλθωσιν δὲ ἰδιῶται ἢ ἄπιστοι, οὐκ ἐροῦσιν ὅτι μαίνεσθε;

24. ἐὰν δὲ πάντες προφητεύωσιν, εἰσέλθῃ δὲ τις ἄπιστος ἢ ἰδιώτης, ἐλέγχεται ὑπὸ πάντων, ἀνακρίνεται ὑπὸ πάντων,

25. τὰ κρυπτὰ τῆς καρδίας αὐτοῦ φανερὰ γίνεται, καὶ οὕτως πεσὼν ἐπὶ πρόσωπον προσκυνήσει τῷ θεῷ, ἀπαγγέλλων ὅτι Ὁντως ὁ θεὸς ἐν ὑμῖν ἐστίν.

20. *Adelphoi mē ginesthe paidia tais phresin alla tē kakia nēpiazete de tais phresin ginesthe teleioi*

21. *en tō nomō gegraptai hoti En heteroglōssois kai en cheilesin heterōn lalēsō toutō tō laō kai oud' houtōs eisakousontai mou legei kyrios*

22. *hōste hai glōssai eisin eis sēmeion ou tois pisteuousin alla tois apistois de hē prophēteia ou tois apistois alla tois pisteuousin*

23. *oun ean hē holē ekklēsia synelthē epi to auto kai pantes lalōsin glōssais de idiōtai ē apistoi eiselhōsin ouk erousin hoti mainesthe*

24. *de ean pantes prophēteūsōsin de tis apistos ē idiōtēs eiselhē elenchetai hypo pantōn anakrinetai hypo pantōn*

25. *ta krypta autou tēs kardias ginetai phanera kai houtōs pesōn epi prosōpon proskynēsei tō theō apangellōn hoti ho theos estin Ontōs en hymin*

14.20:

Pavel vrea să le corecteze gândirea copilărească despre vorbirea în limbi

fraților – vocativ care îndulcește mustrarea și atrage atenția spre ceea ce urmează a spune

nu fiți copii la minte – imperativ prezent în formă negativă, cu sensul de a înceta acțiunea aflată în curs de desfășurare; încetați a gândi copilărește

minte (*phrēn*) – termenul înseamnă literal „diafragmă” sau „stomac” (considerate în antichitate a fi locusul fiziologic al intelectului), dar se referă la gândire sau la înțelegere

la răutate fiți prunci – atitudinea de prunc și gândirea de om matur ne fac gata de a renunța la rău (cf. Mat. 10.16); ignoranța sau naivitatea copilărească pot constitui o reală protecție împotriva răului

fiți oameni mari (*teleios*) – *fiți desăvârșiți* (BOR), *fiți maturi* (NTR); atitudinea corintenilor față de daruri (și în special față de vorbirea în limbi) trebuia să dovedească maturitatea spirituală care este gata să renunțe la un lucru bun în favoarea unuia mai bun

14.21:

în Lege este scris – citat din Is. 28.11-12 (nu din Pentateuh); asemenea procedură se mai întâlnește în In. 10.34; 12.34 și 15.25, când „Lege” se referă la cartea Psalmilor

Citatul din Isaia este o adaptare adecvată argumentului paulin (nici exact ca în versiunea ebraică și nici ca în Septuaginta):

- în loc de „buze bâlbâitoare și vorbire străină” (Is. 28.11) apare „altă limbă și buze străine”
- din Is. 28.12 este citat doar finalul, ușor modificat
- în loc de evreii necredincioși apar cei *neștiutori sau necredincioși*, BOR (v. 23,24)

Corintenii credeau probabil că limbile produc convertirea necreștinilor. Pavel dă acest citat referitor la invazia asiriană în Israel pentru a le corecta gândirea:

- pentru că evreii nu s-au pocăit la auzirea mesajului profetic, ci l-au disprețuit, Dumnezeu le-a trimis un mesaj neînțeles, ca semn al judecății iminente (Is. 28.11,12)
- tot așa și necreștinii: nu se vor pocăi la auzirea vorbirii în limbi, ci vor disprețui mesajul; așa că limbile nu le vor sluji decât ca semn al judecății ce va veni peste cei ce nu înțeleg cuvântul Lui (v. 21,22)

14.22:

Acest verset trebuie înțeles în lumina exemplului care urmează (v. 23-25)

prin urmare (*hōste*) – astfel, așa că; rol concluziv

semn (*sēmeion*) – un mijloc prin care Dumnezeu Își comunică fie harul Său, fie judecata Sa; atât limbile, cât și prorocia, funcționează ca semne diferite, cu efecte diferite asupra celor necredincioși.

Vorbirea în limbi:

- pentru cei credincioși nu este un semn: nu funcționează ca semn al aprobării sau dezaprobării divine
- pentru cei necredincioși (*apistois*, necreștini: 6.6; 7.12-15; 10.27) - funcționează ca un semn al dezaprobării divine (v. 21,23)

Limbile netălmăcite sunt „un semn al judecății pentru necredincioși, făcându-i să înțeleagă că sunt despărțiți de Dumnezeu și nu pot înțelege mesajul Său” (S. Horton). Cei necredincioși: a) sunt expuși unei prezențe supranaturale incontestabile (Fapte 2.6); b) disprețuiesc mesajul neînțeles care nu le aduce un cuvânt ce poate duce la credință (v. 23; Rom. 10.17); din această cauză ei vor continua să rămână sub judecata lui Dumnezeu.

Prorocia:

- pentru cei credincioși este un semn al prezenței divine; ei realizează că darul prorociei este ceva supranatural atunci când văd efectele produse (ca în v. 25)
- pentru cei necredincioși nu este un semn, fiind o vorbire în limba lor; dar Pavel prezintă efectul benefic al prorociei asupra lor (v. 24-25)

Argumentul lui Pavel este acesta: limbile neinterpretate în public a) nu zidesc pe ascultătorii credincioși (v. 17) și b) nu convertesc pe cei necredincioși (v. 23). Soluția care se impune: a) să ceară și darul tălmăcirii (v. 13) sau b) în lipsa interpretării, să nu fie folosite în public (v. 28).

14.23-25:

Două situații ipotetice care explică v. 22, care compară efectul asupra necredincioșilor produs de limbile neinterpretate (v. 23) cu cel produs de prorocie (v. 24,25).

dacă – particulă condițională (ca în v. 6,7,8,11 și 14)

s-ar aduna toată biserica la un loc – situație ipotetică, dar posibilă (ca în 11.20; 14.26 sau ca în Rom. 16.23)

toți ar vorbi în limbi – adică, simultan și fără tălmăcire; deși ipotetic, acest caz reflectă abundența vorbirilor inspirate din biserică, motiv care impunea unele reguli restrictive (v. 26-40; 11.4-5)

fără daruri sau necredincioși (*idiōtai ē apistoi*) – *neștiutori sau necredincioși* (BOR), ca în v. 16; întrunirile lor erau accesibile celor recent convertiți și vizitatorilor, neinițiați în credința creștină

sunteți nebuni (*mainesthe*) – *v-ați ieșit din minți* (NTR); termen care descria frenezia religioasă

dacă toți prorocesc – posibilitate potențială (vezi și v. 31); **toți** – termen inclusiv care apare de trei ori în acest verset, arătând implicit că toți credincioșii erau botezați cu Duhul Sfânt (cf. Fapte 2.17,18; 19.6)

vreun necredincios sau vreunul fără daruri (*apistos ē idiōtēs*) – termenii apar fără articol atât în forma de singular de aici, cât și în cea de plural din v. 23; ordinea schimbată ar putea sugera că ambii termeni se referă la una și aceeași persoană

este încredințat (*elegchō*) – *va fi mustrat* (NTR); *este dovedit* (BOR); ca în In. 16.8, unde Duhul „*va dovedi lumea vinovată*” de păcat

este judecat (*anakrinō*) – prin prorocie, Duhul îi revelează păcătosului adevărata-i stare, îi sensibilizează conștiința și îl pune față în față cu Dumnezeu, Judecătorul tuturor

de toți – nu de ei, credincioșii, ci de cuvântul profetic rostit de ei prin Duhul

tainele inimii lui (*ta krypta autou tēs kardias*) – *cele ascunse ale inimii lui* (BOR); starea sa reală de om păcătos

vor fi descoperite (*ginetai phanera*) – prorocia poate da pe față lucruri ascunse și păcate; tocmai acest element revelatoriu declanșează reacția necredinciosului și recomandă prorocia

va cădea cu fața la pământ (*pesōn epi prosōpon*) – exprimă finalul procesului convertirii (în trei pași: dovedit, judecat și prăbușit la pământ, ca în cazul propriei sale convertiri, Fapte 9)

se va închina lui Dumnezeu (*proskynēsei tō theō*) – dovada și efectul imediat al convertirii (după modelul din Is. 45.14, Fapte 9.11)

va mărturisi că, în adevăr, Dumnezeu este în mijlocul vostru – această mărturisire explică faptul că prorocia este un semn pentru cei credincioși (necredincioșii devin credincioși și, împreună cu ceilalți credincioși, au un semn că Dumnezeu este între ei)

Ideea exegetică (14.20-25): Prioritatea prorociei față de limbile neinterpretate se vede și în raport cu cei necredincioși: prorocia duce la convertirea lor, pe când limbile neinterpretate le slujesc doar ca semn al judecății divine rânduită celor care sunt despărțiți de Dumnezeu și nu înțeleg cuvântul Său.

7. Instaurarea ordinii în închinarea publică 14.26-40

Acest pasaj prezintă diverse aspecte practice privind folosirea publică a darurilor prorociei, limbilor și interpretării limbilor. El poate fi împărțit în trei paragrafe: a) reguli privind folosirea publică a limbilor și a prorociei (v. 26-33), b) porunci privind comportarea femeii în adunare (v. 34-36) și c) îndrumări finale (v. 37-40).

Textul are caracter mai degrabă corectiv decât instructiv, cu ușor iz polemic. Pasajul este important pentru că prezintă cea mai timpurie descriere (incompletă) privind închinarea publică din Biserica primară.

7a) Reguli privind limbile și prorocia (14.26-33)

În închinarea publică, fiecare credincios trebuie să contribuie cu darul său la zidirea bisericii. Darurile de vorbire inspirată trebuie folosite în ordine, potrivit felului de a fi al lui Dumnezeu.

14.26-33:

26. *Ce este de făcut atunci, fraților? Când vă adunați laolaltă, dacă unul din voi are o cântare, altul, o învățătură, altul, o descoperire, altul, o vorbă în altă limbă, altul, o tălmăcire, toate să se facă spre zidirea sufletească.*
27. *Dacă sunt unii care vorbesc în altă limbă, să vorbească numai câte doi sau cel mult trei, fiecare la rând; și unul să tălmăcească.*
28. *Dacă nu este cine să tălmăcească, să tacă în biserică și să-și vorbească numai lui însuși și lui Dumnezeu.*
29. *Cât despre proroci, să vorbească doi sau trei, și ceilalți să judece.*
30. *Și, dacă este făcută o descoperire unuia care șade jos, cel dintâi să tacă.*
31. *Fiindcă puteți să prorociți toți, dar unul după altul, pentru ca toți să capete învățătură și toți să fie îmbărbătați.*
32. *Duhurile prorocilor sunt supuse prorocilor;*
33. *căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduiei, ci al păcii, ca în toate bisericile sfinților. (VDC)*

26. *Deci, ce ar trebui făcut, fraților? Când vă adunați, fiecare are un psalm, un cuvânt de învățătură, o descoperire, o limbă, o interpretare. Toate să fie făcute pentru zidire.*
27. *Dacă cineva vorbește într-o limbă, să fie doi sau cel mult trei, să fie unul după altul, iar unul să traducă.*
28. *Dacă însă nu este nimeni care să traducă, atunci să nu vorbească în biserică, ci să-și vorbească lui însuși și lui Dumnezeu.*
29. *Să vorbească doi sau trei profeți, iar alții să judece cu atenție ce este spus.*
30. *Dacă însă altuia, care stă jos, i se dă o descoperire, primul să tacă.*
31. *Toți dintre voi pot profeți pe rând, pentru ca toți să învețe și toți să fie încurajați.*
32. *Duhurile profeților le sunt supuse profeților,*
33. *pentru că Dumnezeu nu este un Dumnezeu al dezordinii, ci al păcii. La fel ca în toate bisericile sfinților, (NTR)*

26. *Ce este deci, fraților? Când vă adunați împreună, fiecare din voi are psalm, are învățătură, are descoperire, are limbă, are tălmăcire: toate spre zidire să se facă.*
27. *Dacă găriște cineva într-o limbă străină, să fie câte doi, sau cel mult trei și pe rând să grăiască și unul să tălmăcească.*
28. *Iar dacă nu e tălmăcitor, să tacă în biserică și să-și grăiască numai lui și lui Dumnezeu.*
29. *Iar proorocii să vorbească doi sau trei, iar ceilalți să judece.*
30. *Iar dacă se va descoperi ceva altuia care șade, să tacă cei dintâi.*
31. *Căci puteți să proorociți toți câte unul, ca toți să învețe și toți să se mângâie.*
32. *Și duhurile proorocilor se supun proorocilor.*
33. *Pentru că Dumnezeu nu este al neorânduiei, ci al păcii. (BOR)*

26. *Așadar, fraților, ce trebuie făcut?: Când vă adunați împreună, fiecare din voi are o cântare, are o învățătură, are o descoperire, are o limbă, are o tălmăcire: toate spre zidire să se facă.*
27. *Dacă se găriște într'o limbă, să fie câte doi sau cel mult trei și să grăiască pe rând, iar unul să tălmăcească;*
28. *iar dacă nu se află tălmăcitor, atunci să tacă 'n Biserică și să-și grăiască numai lui și lui Dumnezeu.*
29. *Profeții să vorbească doi sau trei, iar ceilalți să judece.*
30. *Iar dacă altuia care șade i se va descoperi ceva, cel dintâi să tacă.*
31. *Fiindcă toți puteți profetiza, unul câte unul, așa ca toți să învețe și toți să se mângâie.*
32. *Și duhurile profeților li se supun profeților,*
33. *pentru că Dumnezeu nu este al neorânduiei, ci al păcii. Ca în toate Bisericile sfinților, (BA)*

26. *Τί οὖν ἐστίν, ἀδελφοί; ὅταν συνέρχησθε, ἕκαστος ψαλμὸν ἔχει, διδαχὴν ἔχει, ἀποκάλυψιν ἔχει, γλῶσσαν ἔχει, ἐρμηνείαν ἔχει· πάντα πρὸς οἰκοδομὴν γινέσθω.*
27. *εἴτε γλώσση τις λαλεῖ, κατὰ δύο ἢ τὸ πλεῖστον τρεῖς, καὶ ἀνὰ μέρος, καὶ εἷς διερμηνεύετω·*
28. *ἐὰν δὲ μὴ ἦ διερμηνευτής, σιγάτω ἐν ἐκκλησίᾳ, ἑαυτῷ δὲ λαλεῖτω καὶ τῷ θεῷ.*
29. *προφητῆται δὲ δύο ἢ τρεῖς λαλεῖτωσαν, καὶ οἱ ἄλλοι διακρινέτωσαν·*
30. *ἐὰν δὲ ἄλλος ὡς ἀποκαλυφθῆι καθημένως, ὁ πρῶτος σιγάτω.*
31. *δύνασθε γὰρ καθ' ἓνα πάντες προφητεύειν, ἵνα πάντες μανθάνωσιν καὶ πάντες παρακαλῶνται*
32. *(καὶ πνεύματα προφητῶν προφήταις ὑποτάσσεται,*
33. *οὐ γὰρ ἐστίν ἀκαταστασίας ὁ θεὸς ἀλλὰ εἰρήνης), ὡς ἐν πάσαις ταῖς ἐκκλησίαις τῶν ἁγίων.*

26. *oun Ti estin adelphoi hotan synerchēsthe hekastos echei psalmon echei didachēn echei apokalypsin echei glōssan echei hermēneian panta ginesthō pros oikodomēn*
27. *eite tis lalei glōssē kata dyo ē to pleiston treis kai ana meros kai heis diermēneuetō*
28. *de ean ē mē diermēneutēs sigatō en ekklēsia de laleitō heautō kai tō theō*
29. *dyo ē treis prophētai laleitōsan de kai hoi alloi diakrinetōsan*

30. *de ean apokalyphthē allō kathēmenō ho prōtos sigatō*
31. *gar pantes dynasthe prophēteuein kath' hena hina pantes manthanōsin kai pantes parakalōntai*
32. *kai pneumata prophētōn hypotassetai prophētais*
33. *gar ho theos estin ou akatastasias alla eirēnēs hōs en pasais tais ekklēsiais tōn hagiōn*

14.26:

Dezvoltă argumentul din v. 23-25, oferind o listă ad-hoc cu 5 slujiri publice; lista nu este exhaustivă și nici în ordine liturgică, ci reflectă varietatea și spontaneitatea Duhului. De pe listă lipsesc elemente cheie, ca: rugăciunea (v. 14-17), prorocia și discernerea ei (v. 6, 29-31).

ce este de făcut? – idiom ebraic (vezi v. 15), care cere aplicarea principiului că toate darurile spirituale trebuie să contribuie la zidirea bisericii

fraților – vocativul atrage atenția și îndulcește mesajul; termenul le include și pe surori (v. 34-36)

când vă adunați laolaltă - întrunirea bisericii pentru închinare

dacă unul din voi are... (*hekastos echei*) – *fiecare are* (BOR); în original nu apare *dacă*; fiecare membru poate participa (dar nu neaparat!) cu darul său la zidirea bisericii, dovedind disciplină și auto-control (vezi și 12.7)

cântare (*psalmos*) – *psalm* (BOR), parte din închinarea evreiască, preluată de Domnul Isus și de ucenici (Mat. 26.30); ar mai putea include compoziții proprii și cântări spontane în alte limbi (cf. v. 15; Efes. 5.19; Col. 3.16)

învățătură (*didachē*) - ca în lista din v. 6; iluminare a duhului din Cuvânt, expuneri din Vechiul Testament, doctrină creștină; important scop al darurilor spirituale (v. 6,31)

descoperire (*apokalypsis*) – ca în v. 6; ar putea include și prorocia (cf. v. 25), întrucât este greu de ignorat tocmai darul care se bucură de cea mai mare atenție în întregul pasaj

vorbă în altă limbă (*glōssa*) – ca în 12.10

tălmăcire (*hermēneia*) – interpretare; ca în 12.10, unde apare asociată tot cu vorbirea în limbi

zidirea sufletească (*oikodomē*) – nu ordine de dragul ordinii, ci ordine cu un scop precis, accentuat iar în mod explicit

14.27-28:

Fixează patru reguli privind vorbirea în limbi în public:

- (1) ***să vorbească numai câte doi sau cel mult trei*** – în total la o întrunire sau (mai puțin plauzibil) ca vorbiri succesive urmate de interpretarea lor; chiar dacă „minte este fără rod” în producerea și în înțelegerea cuvintelor, exercițiul darului este sub controlul vorbitorului
- (2) ***fiecare la rând*** – această regulă corectivă sugerează că ei vorbeau în limbi toți deodată, fapt care stârnea reacția vizitatorilor (v. 23)
- (3) ***unul să tălmăcească*** – ar putea tălmăci: cel ce vorbește în limbi (v. 5,13), sau altcineva (v. 28-30; 12.10); „unul” nu limitează numărul celor ce ar putea tălmăci, ci câte unul să

tălmăcească fiecare vorbire, pe rând (nu succesiunea de două-trei vorbiri să fie urmată de o tălmăcire)

- (4) ***dacă nu este cine să tălmăcească*** – asemenea situații ar putea fi eliminate dacă ei ar acționa după îndemnul din v. 13

să tacă în biserică – să nu ocupe timpul de închinare publică cu acea vorbire în limbi; imperativul arată că limbile nu sunt vorbire extatică sub impulsul irezistibil al Duhului
și să-și vorbească numai lui însuși și lui Dumnezeu – să vorbească în limbi în închinarea privată (așa cum proceda și Pavel, v. 18-19); expresia poate include și vorbirea în limbi în biserică, cu voce înceată, doar între el și Dumnezeu

14.29-31:

După modelul limbilor, urmează regulile pe care trebuie să le respecte prorocia în public:

- (1) ***să vorbească doi sau trei*** (*dyo ē treis prophētai laleitōsan*) - ***să vorbească doi sau trei proroci*** (NTR); numărul s-ar putea referi la: (a) maximum de prorocii din timpul unei întruniri sau (b) maximum de prorocii succesive care trebuie judecate, după care pot

urma

alte serii; această opinie pare să fie susținută de v. 24 și 31

- (2) ***unul după altul*** – ca în cazul vorbirii în limbi (v. 27); prorociile simultane nu și-ar atinge scopul

- (3) ***ceilalți să judece*** (*hoi alloi diakrinetōsan*) – ***alții*** (NTR) ar putea fi:

- cei care au darul deosebirii duhurilor - întrucât este folosit verbul *diakrinō*, ca în 12.10
- ceilalți proroci - fiindcă v. 29-32 se referă doar la acel grup special menționat în 12.28
- ceilalți credincioși prezenți - pare cea mai plauzibilă variantă (vezi și 1 Tes. 5.21; 1 In. 4.1-3)

- (4) ***dacă este făcută o descoperire*** (*apokalyphthē*) – nu apare substantivul ca în v. 6 și 26, ci verbul (*se va descoperi ceva*, BA); posibil anumite lucruri ascunse, ca în v. 24-25

unuia care șade jos (*kathēmenō*) – aceasta presupune că ***cel dintâi*** (vorbitor, posibil proroc) stă în picioare (cf. Fapte 13.16) - deși poziția obișnuită pentru a da învățătură în sinagogă era așezat (cf. Lc. 4.20)

cel dintâi să tacă – să nu ocupe tot timpul, ci să-i dea loc și celui alt proroc să vorbească; moderație liber-consimțită, nu impusă de vreo autoritate bisericească

fiindcă (*gar*) - termen explicativ sau cauzal

puteți să prorociți toți (*pantes dynasthe prophēteuein*) – toți credincioșii prezenți la acea întrunire (Barrett) sau, mai plauzibil, toți prorocii (Fee), cf. 12.10,28-29

toți – emfatic (apare de 3 ori în v. 31)

Regulele de mai sus contribuie la atingerea scopului prorociei, reafirmat explicit (vezi și v. 3,6), cu ajutorul a două verbe al căror înțeles însumează ideea de zidire:

toți să capete învățătură (*pantes manthanōsin*) și

toți să fie îmbărbătați (*pantes parakalontai*)

14.32:

Prorocia nu este vorbire irezistibilă sau extatică, ci conștientă, controlată de proroc; principiul este valabil și pentru vorbirea în limbi, întrucât regulile sunt similare (v. 27-28 și v. 29-31). Cele trei substantive din acest verset apar fără articol.

duhurile prorocilor (*pneumata prophētōn*) – Duhul Sfânt comunică revelația în duhul prorocului

sunt supuse prorocilor (*hypotassetai prophētais*) – prorocii își pot ține sub control vorbirea lor profetică (timing, intensitatea vocii etc.); în plus, ei sunt responsabili de folosirea darului în folosul altora

14.33:

Caracterul ordonat al lui Dumnezeu cere ordine în exercitare darurilor de vorbire inspirată în adunările publice.

neorânduială (*akatastasia*) – dezordine (NTR); termen folosit pentru a exprima dezordinea sau tulburarea din grupurile mici (2 Cor. 12.20; Iac. 3.16); aici, antonimul nu este „rânduială” sau „ordine”, ci „pace”

pacea (*eirēnē*) - armonia din adunarea în care fiecare credincios slujește cu darul primit de la Duhul Sfânt, urmărind zidirea celorlalți

ca în toate bisericile sfinților – concludă afirmația din v. 33a, deși în unele traduceri apare în legătură cu v. 34:

- prima opțiune este cerută de cele două întrebări din v. 36; precizarea concludă paragraful despre folosirea darurilor în public (ca în 4.17 și 11.16)
- opțiunea a doua duce la apariția unei repetiții inutile în v. 34 (*bisericile sfinților și adunări*)

Ideea exegetică (14.26-33): Vorbirea în limbi și prorocia trebuie exersate în ordine, potrivit unor reguli care urmăresc binele întregii biserici (fapt posibil, întrucât darurile lucrează prin persoane în deplină stare de conștientă și pe deplin responsabile).

7b) Porunci pentru femei (v. 34-35)

Paragraful pare să întrerupă o idee (care este reluată în v. 37-39); totuși, el apare amplasat aici în numeroase manuscrise vechi. El conține o regulă adițională pentru femei. Plutarch scrie că societatea greacă antică discursă femeile să vorbească în public, iar evreii considerau că educarea unei femei este un păcat. Pavel le tratează cu toată demnitatea (12.13; Col. 3.11; Gal. 3.28), dar le cere să respecte ordinea din biserică reflectată în vorbire, tăcere și supunere, după caz. Femeile creștine care și-ar fi atribuit rolul de învățător ar fi cauzat probleme culturale, teologice și evanghelistice.

14.34-35:

34. Femeile să tacă în adunări, căci lor nu le este îngăduit să ia cuvântul în ele, ci să fie supuse, cum zice și Legea.
35. Dacă voiesc să capete învățătură asupra unui lucru, să întrebe pe bărbații lor acasă; căci este rușine pentru o femeie să vorbească în biserică. (VDC)

34. *femeile să tacă în biserici, pentru că nu le este permis să vorbească, ci să fie supuse, așa cum spune și Legea.*

35. *Dacă vor să afle ceva, să-și întrebe soții acasă, pentru că este rușinos pentru o femeie să vorbească în biserică. (NTR)*

34. *Ca în toate Bisericile sfinților, femeile voastre să tacă în biserică, căci lor nu le este îngăduit să vorbească, ci să se supună, precum zice și Legea.*

35. *Iar dacă voiesc să învețe ceva, să întrebe acasă pe bărbații lor, căci este rușinos ca femeile să vorbească în biserică. (BOR)*

34. *femeile voastre să tacă'n adunările bisericești; fiindcă lor nu le este îngăduit să vorbească,*

ci să se supună, așa cum spune și legea.

35. *Iar dacă vor să învețe ceva, să-i întrebe pe bărbații lor acasă, căci este rușinos ca femeile să vorbească'n Biserică. (BA)*

34. *Αἱ γυναῖκες ἐν ταῖς ἐκκλησίαις σιγάτωσαν, οὐ γὰρ ἐπιτρέπεται αὐταῖς λαλεῖν· ἀλλὰ ὑποτασσέσθωσαν, καθὼς καὶ ὁ νόμος λέγει.*

35. *εἰ δέ τι μαθεῖν θέλουσιν, ἐν οἴκῳ τοῦς ἰδίους ἄνδρας ἐπερωτάτωσαν, αἰσχρὸν γάρ ἐστὶν γυναικὶ λαλεῖν ἐν ἐκκλησίᾳ.*

34. *Hai gynaikeis sigatōsan en tais ekklesiāis gar ou epitrepetai autais lalein alla hypotassēsthōsan kathōs ho nomos kai legei*

35. *de ei thelousin mathein ti eperōtatōsan idious tous andras en oikō gar estin aischron gynaikei lalein en ekklesia*

14.34:

femeile – în unele manuscrise apare *femeile voastre*

să tacă în adunări – femeile pot să se roage și să procească în biserică (11.5; Fapte 2.18; 21.9); interdicția nu impune tăcere absolută, ci reținere de la a cere sau a da lămuriri și sfaturi în întrunirile mixte (vezi și 1 Tim. 2.11-14 și Tit 2.5)

nu le este îngăduit să ia cuvântul – *nu le este permis să vorbească* (NTR) ar putea să însemne:

- să judece prorociile și să dea învățătură (v. 29,31)
- să pună întrebări de lămurire (v. 35)

să fie supuse (*hypotassō*) – imperativ; termen folosit în Lc.2.51, Isus și părinții pământești, 1Cor. 15.28, Isus și Tatăl ceresc; principiu valabil în familie, Efes. 5.21, Tit 2.5

Legea – ca termen folosit cu diferite sensuri, s-ar putea referi la conceptul de lege în general sau ar putea face aluzie la Gen. 2.20-24 sau la Gen. 3.16

Aparenta contradicție dintre 11.5 și 14.34 a generat mai multe încercări de armonizare. Una dintre acestea aplică următorul tipar paulin: „un idol este tot una cu nimic” (8.4-6), dar din cauza cugetului celorlalți, creștinii nu au voie să consume carne de la „masa dracilor” (10.21). Tot așa, femeile ar putea să se roage și să procească în biserică (11.5), dar din aceeași cauză, ele trebuie să tacă (14.34). Deși pare interesant, contextul nu susține o asemenea interpretare.

Menținerea ordinii în biserică impune mai multor categorii „să tacă” (v. 28,30) atunci când este cazul. Posibil că și femeile trebuie „să tacă în biserică” din același motiv.

14.35:

să întrebe pe bărbații lor acasă – femeilor nu li se permite a se angaja în întrebări și discuții publice în întrunirile mixte; acasă, cele căsătorite pot cere lămuriri de la soții lor, exprimându-și astfel supunerea

este rușine – în opinia unora, această precizare indică un principiu cultural, nu teologic; noi nu ne însușim această opinie

să vorbească în biserică – contrast între „acasă” și „în biserică”; această restricție contribuie la folosirea cât mai eficientă a timpului rezervat închinării publice.

Ideea exegetică (14.34-35): În întrunirile mixte, nu este permis ca femeile să dea învățătură sau să pună întrebări, ci să fie supuse, cerând lămuriri de la soții lor, acasă.

7c) Îndrumări finale (v. 37-40)

Acest paragraf final prezintă concluzia despre darurile spirituale, accentuând nevoia de a le promova și de a le folosi potrivit regulilor care le face utile în zidirea bisericii.

14.36-40:

36. *Ce? De la voi a pornit Cuvântul lui Dumnezeu? Sau numai până la voi a ajuns el?*
37. *Dacă crede cineva că este proroc sau insuflat de Dumnezeu, să înțeleagă că ce vă scriu eu este o poruncă a Domnului.*
38. *Și, dacă cineva nu înțelege, să nu înțeleagă!*
39. *Astfel deci fraților, râvniți după prorocie, fără să împiedicați vorbirea în alte limbi.*
40. *Dar toate să se facă în chip cuviincios și cu rânduială. (VDC)*

36. *Sau oare Cuvântul lui Dumnezeu a început cu voi? Sau voi sunteți singurii pe care i-a atins?*
37. *Dacă cineva crede că este profet sau este înzestrat duhovnicește, trebuie să-și dea seama că ceea ce vă scriu este o poruncă a Domnului.*
38. *Dacă însă cineva nu recunoaște aceasta, nici el nu va fi recunoscut.*
39. *Astfel, frații mei, fiți plini de râvnă pentru a profeți și nu interziceți vorbirea în limbi.*
40. *Totul trebuie să fie făcut așa cum se cuvine și în ordine. (NTR)*

36. *Oare de la voi a ieșit cuvântul lui Dumnezeu sau a ajuns numai la voi?*

37. Dacă i se pare cuiva că este prooroc sau om duhovnicesc, să cunoască că cele ce vă scriu

sunt porunci ale Domnului.

38. Iar dacă cineva nu vrea să știe, să nu știe.

39. Așa că, frații mei, râvniți a prooroci și nu opriți să se grăiască în limbi.

40. Dar toate să se facă cu cuviință și după rânduială. (BOR)

36. Oare de la voi a ieșit cuvântul lui Dumnezeu?, sau numai până la voi a ajuns?

37. Dacă i se pare cuiva că este profet sau om duhovnicesc, să recunoască faptul că ceea ce vă scriu eu e o poruncă a Domnului.

38. Dar dacă cineva nu vrea să știe, să nu știe!

39. Prin urmare, frații mei, râvniți a profetiza și nu opriți să se grăiască 'n limbi;

40. dar toate să se facă 'n cuviință și după rânduială. (BA)

36. ἢ ἀφ' ὑμῶν ὁ λόγος τοῦ θεοῦ ἐξῆλθεν, ἢ εἰς ὑμᾶς μόνους κατήντησεν;

37. Εἴ τις δοκεῖ προφήτης εἶναι ἢ πνευματικός, ἐπιγινωσκέτω ἃ γράφω ὑμῖν ὅτι κυρίου ἐστίν·

38. εἰ δέ τις ἀγνοεῖ, ἀγνοεῖται.

39. ὥστε, ἀδελφοί μου, ζηλοῦτε τὸ προφητεύειν, καὶ τὸ λαλεῖν μὴ κωλύετε γλώσσαις·

40. πάντα δὲ εὐσχημόνως καὶ κατὰ τάξιν γινέσθω.

36. ē ho logos tou theou exēlthen aph' hymōn ē katēntēsen eis hymas monous

37. Ei tis dokei einai prophētēs ē pneumatikos epiginōsketō hoti ha graphō hymin estin kyriou

38. de ei tis agnoei agnoeitai

39. hōste mou adelphoi zēloute to prophēteuein kai mē kōlyete to lalein glōssais

40. de panta ginesthō euschēmonōs kai kata taxin

14.36:

Corinteni nu au dreptul să interpreteze diferit Cuvântul vestit de Pavel tuturor bisericilor, întrucât ei nu sunt nici biserica originară, nici unică.

ce? – introduce două întrebări ironice, care cer răspunsul „nu”.

14.37:

Versetul conține un veritabil test de autoverificare a celor ce se cred spirituali (*pneumatikos*, 12.1): ei trebuie să recunoască și să se conformeze poruncilor lui Dumnezeu date prin apostoli.

dacă – particulă care arată că spiritualitatea cuiva se reflectă în felul cum se raportează la clauza care urmează

crede cineva – *i se pare cuiva* (BOR); se referă la imaginea de sine a celor chemați să se evalueze potrivit testului paulin

proroc sau însuflat de Dumnezeu – care vorbește potrivit cu gândirea lui Dumnezeu, prin Duhul

să înțeleagă – să accepte adevărul și să i se conformeze întocmai

o poruncă a Domnului – în contrast cu 7.12,25,40; nu se referă la o anume poruncă rostită de Domnul Isus (ca în 7.10; 9.14), ci la faptul că „ce spune Pavel, spune Dumnezeu” (Augustin)

14.38:

dacă – introduce o sancțiune contra celor ce refuză să respecte regulile fixate de apostol

nu înțelege ... să nu înțeleagă – o sancțiune cu ușoară tentă de blestem (cf. Gal. 5.12), tradusă diferit:

- a) *agnoeitō* (*să nu înțeleagă*, VDC) – cel ce nu vrea să înțeleagă aceste porunci, va rămâna un ignorant
- b) *agnoietai* (*nu va fi recunoscut*, NTR) – expresie cu două sensuri, date de diateza celui de-al doilea verb:
 - diateza pasivă: și el va fi ignorat de Dumnezeu (cf. Mat. 7.23; 25.12; Mc. 8.38)
 - diateza activă: să fie ignorat de toate bisericile sfinților! (imperativ)

14.39:

astfel, deci (*hōste*) – urmată de un imperativ, particula introduce o concluzie (cf. 10.12; 11.33; 14.39; 15.58)

râvniți (*zēloute*) - imperativ (cf. 12.31; 14.1)

prorocie – un dar care trebuie căutat cu pasiune datorită rolului său în zidirea bisericii

fără să împiedicați – nevoia de echilibru: niciun dar nu trebuie practicat în detrimentul altui dar

vorbirea în alte limbi – „darul problemă” al corintenilor nu trebuie eliminat, ci practicat după regulile care asigură utilitatea în biserică

14.40:

Versetul conține cheia ultimului capitol, fiind concluzia finală a capitolelor 11-14.

în chip cuviincios - termen gr. compus din adverbul „bun” și subst. „formă” (cf. Rom. 13.13; 1 Tes. 4.12)

cu rânduială – în ordine (cf. Col. 2.5); nu o ordine prestabilită, ci una potrivită cu scopul unui serviciu public de închinare

Ideea exegetică (14.36-40): Cei spirituali înțeleg să încurajeze practicarea tuturor darurilor spirituale în biserică, în mod cuviincios și în ordine.